

TRAMTEATRET

10000

ør dundrende ti — Billettsalget til

Tross sekteristisk utgangsp

DRILL SPALAND og
AV PONSAND (1980)
år i hele sommer ran
rundt med 40 konser
109 000 (?) menneske
s. Førstkomme om
den populære truppe

lager lat!

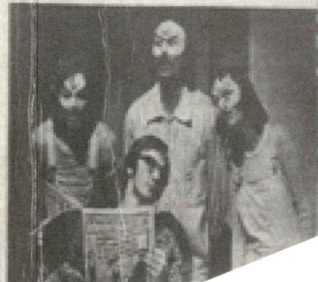
Politisk revy av sultedøde

... av sultedøde ...

Tross sekteristisk utgangsp

Interessant med Tram

på fredag
trets fore-
t vært ut-
skyldes nok

LORDA!

amteatret legger lan

Scrapbook

vi vil bruke tea politisk agitas

TRAM- TEATRET

* Deep Sea Thriller

tt liv orsk itisk re

GEIRR LYSTRUP

egrendeviser
og danser

AKP-arbeids- givernes fanden på veggen

teret på Bodø-besøk:

unistrende

BLOWOUT

Ansvarlige for dette programmet har vært:

Programredaktør: Liv Aakvik

Redaksjonen: John Nyustumo
Terje Nordby

Grafisk utforming: André Giæver

Trykk: Idetrykk

September 2003

Den Indre Stemmen

Redaktrisen i dialog med seg selv:

(dag 1)

Velkommen til Tramteateret - Scrapbook!!

Denne scrapboka er full av minner. Det ville være svært forfengelig å påstå at vi *ikke vet* eller aldri tenker på ,at vi – ansiktene våre, kroppene våre, stemmene våre og det kunstneriske uttrykket vårt utgjør en – kanskje viktig - del av mange menneskers barndomsunivers.

- Falsk beskjedenhet er noe dritt.

-Er det ikke litt dumt å la den verste rottekjeften være redaktør?

-Hold kjeft, jeg prøver å jobbe!

Før, nå & dengang da

Så hvordan skal jeg vinkle denne redaksjonelle artikkelen? For eksempel KUNNE jeg snakke litt om hvor forbaska hardt det var FØR – da ingen skjønnte hvor geniale vi var – og hvor hyggelig det er nå, da ALLE har skjønt akkurat det – Naturligvis kunne man vinkle på minnene.

-Mimre??!!!!? Alt var bedre før? Det var det vel ikke!!!!

Man var yngre, penere, lettere, smartere, hadde flere muligheter, partnere, bedre oversikt, bedre sex, høyere iq pluss en haug andre ting jeg ikke kommer på i farten, jo! Bedre venner og mere moro. Flere venner og bedre moro – i det hele tatt. Bedre TV. Hvertfall mindre.

-kan man leie noen andre til å skrive lederartikkel?

-nei.

Kreativ galskap

eller om

hvor mye moro vi har hatt og fortsatt har og hvor forbaska sprø vi alltid har vært og hvordan det var å være på TV. Glimt i øyet og like blide, der har du vårs, lizzom!!

-nei. Dessuten er det der bare tull.

Uhøytidelighet & folkelighet

Vi er veldig uhøytidelige. Altså til kjendiser å være, i det minste. Tramteaterkjendiser er ikke som andre kjendiser, kunne jeg påstå, og spinne meg en lederartikkel på det.

Sannheten ligger dessverre, som alltid, litt sånn midt i mellom.

Hvis Tramteaterkjendiser på noen måte skiller seg fra andre kjendiser, er det vel antakelig ved å være litt mindre kjent – altså -enn de andre. Det er klart du blir litt uhøytidelig da. Den som blir høytidelig av noe sånt, har et problem.

-Give me a break!

TV

Når det er direktesending, så er vi på TV mens vi er på TV, *men da får vi ikke sett det mens vi er der!!* Siden vitsen med TV er å *se på TV*.. Jeg prøver å si at du er ikke på TV når du er på TV, du er som regel hjemme og merker ikke stort til det

-Du sier ikke det? Ta deg sammen!!

(dag 2)

-OK. Her kommer seriøs nyansering:

Jeg vil først beklage bruken av ordet ”genial” – som jeg brukte i går . ”Genial” er en fryktelig overdrivelse som er med på å utvanne språket.

og det snakker DU om?

Hysj!

Sannheten er: vi visste at vi var gode – rett og slett fordi VI likte det vi gjorde og mente at det skulle være sånn –og det var og er tøft og stilig at mange er enige med oss.

Grunnen til at ”ingen skjønte det” i begynnelsen, var ganske enkelt at de ikke hadde hørt oss, eller sett oss.

-Javel. Da sier vi det. Dette er i det minste sant. Fortsett.

-OK.

Denne scrapboka er full av minner. Våre egne minner, og et stort publikum sine minner. Hele vitsen med scrapboka er å samle disse minnene mellom to permer, for å kunne si:

”Ja, slik var det. Dette husker jeg. ”

”Dette har jeg vært med på”.

”Den forestillingen så jeg.” ”Den sangen kan jeg. ”

Vi gjør ikke krav på å fortelle den endelige og offisielle historien om Tramteatret. Hva skulle vitsen være med det? Tramteatret finnes jo fortsatt. Vi samlet oss etter 18 års atskillelse – alle er forandret, alle er de samme. Vi plukker opp vårt gamle repertoar og har ikke noe behov for å feste blikket i fortiden. Ikke er det nødvendig heller. Vi forholder oss til samtiden.

Vi er både takknemlige og glade for at så mange deler minner med oss – og at vi deler minner med så mange. I 1979 laget vi forestillingen ”Back to the ’80ies, eller – hvordan jeg lærte å like min framtid”

Å dra på konsert med Tramteatret, å bla i scrapboka – er selvsagt også en trip ”back to the ’80ies” – så meget desto viktigere er det å gripe innholdet i undertittlen: ”Hvordan jeg lærte å like min framtid”. DET er nemlig selve greia!

-så du synes du har fått sagt det som skal sies nå, da?

-ja. jeg tror det kanskje var det.

TRAMTEATRETS TURNE HØSTEN 2003

Settliste (med forbehold om endringer)

1. sett

Nasjonalkor

Anne, Kine, John, Helge

Tilbake til by'n

Arne

Det enkleste er pistol

John + Liv, Marianne, Anne, Kine

Back to the '80s

Kine, Anders, Marianne, Arne + alle

SerumSerum/B-bylibet/Randi & Ronnis Restaurant/(her kommer)Pelle

Parafins Bøljeband

alle

Randi og Ronni

John, Kine

Den som ikke skjønner natta

Anders, Arne, John

Hypatia

Kine, Anne, Liv + Arne, Anders

FRP

Helge + Liv, Anne, Marianne, Kine

Høyrebølgen

Marianne + Anders, Arne, Anne, Helge

Huskattereggae

Terje + Marianne, Liv, Anne

At dere tør

Arne/Anne + Marianne, Liv, John

Bare jeg får kose meg i bingen min

Pelle+? Anne, Marianne, Liv, Kine, Helge

Gutt med humør

Arne, Anders, Billy, Henning, John

Naken greve jager neger med øks

Anders + alle

PAUSE

2.sett

Ett eneste rom/Trommer og bass

Anders, Liv, Marianne, Anne, Arne

Velkommen hjem, min modige Kamelia

Kine + Marianne, Anders, Arne, Anne

Ingenting

Marianne + alle

Fisherman's Friend

Arne + absolutt alle

Bomber og Brylkrem

Billy/Pelle

Tørr selleristang blues

Magne

I spit on you

Magne + Anne, Marianne, Liv

Begin åh Begin

Marianne, Kine, Arne

Snø

Arne, Marianne, Liv, Anne

Jodelideli

Pelle, John, Kine, Anne

Det går alltid et korstog

Terje/Anne + alle

Krefter skjult i mørket

Liv + alle

Å, livet svinger

Kine, Anne, Arne, Anders, John

Til gleden

Alle

Ingenting er for seint

Anders + alle

Pionertiden

MUSIKKREVYPREMIÈRER

“Deep Sea Thriller” : 27.april 1977 Sted: Chateau Neuf, Oslo

22.april: Norges første ukontrollerte utblåsning i Nordsjøen, på BRAVO-plattformen.

27.april: Det britiske underhusmedlemmet John Farr vil ha krisemøte i Europarådet i Strasbourg om BRAVO- utblåsningen. Forslaget får 40% av stemmene.

Konfrontert med en politistyrke på flere hundre mann, avslutter typografer i Danmark blokaden av Det Berlingske Hus.

Presidenten i Mosambique, Samora Mochel, innleder et to dagers besøk i Oslo.

Brønndreperne avslutter arbeidsdagen tidlig for å være uthvilte til den avgjørende aksjon dagen etter. Aksjonen ble en salig FIASKO!

“Hvem er redd for frøken Lunde?” 1.mai 1978, ABC-teatret,Oslo

Ennå ikke funnet premièredato, men det er noen Argus igjen.

“Back to the 80s” 26. sept. -79 Sted: Studentsenteret i Bergen

26.: Pave Johannes Paul besøker Mexico på sin første utenlandsreise

Dagen før: En varebil med stjært dynamitt går i lufta ved Skien. En drept

Dagen etter: Danmarks regjering går av

"Hvem er redd for frk Lunde" Premiere 1. mai 1978. Verden f.ø. sto stille.

Back To The '80ies

Fra musikkrevyen med samme navn. Daværende landslagstrener i fotball Tor Røste Fossen opplyste om at han hadde inkorporert det antinostalgiske ved denne sangteksten i sin fotballfilosofi.

ref.:

Back to the eighties, back to the eighties, back to the eighties
La fortida være i fred
La åttiåra komme, det er de du kan gjøre no' med

Morgendagen har alt begynt å gry
Historien er slutt og alt begynner på ny
Mye på jorda har gått fullstendig i stå
Men det er tidlig i verden, og alt begynner nå

ref.

back to the eighties etc

Du kan lære av det som har vært og som var en gang
Men bruk det ikke som et refreng i en trøstesang
Ikke hør på dem som mimrer om gamle da'r
Det var i tredve, førti, femti, seksti, søtti allting egentlig var

ref.: back to the eithies, back to ghe eighties osv

Ikke si i går, ikke si i fjor
og i stad, og kanskje ti neste år
Ikke syng om en drøm om det som var
Som har vært, det vil bli til en sang
som er sunget i hundre år

Ref.: 2 ggr

Back to the eighties, back to the eighties osv

Back to the eighties, back to the eighties osv

Serum Serum

Serum Serum sannhetsserum
Stoffet som stadig forsvant
Folk blir så rare i trynet sitt,
når de må snakke sant

Serum serum sannhetsserum
finner sin egen vei
Hvem hadde det siste og hvor er det nå
Se etter hjemme hos deg

Serumet vandrer stadig
På kryss og tvers og på skrå
Og har du ei løgn du er glad i
så er du i fare nå

Serum serum sannhetsserum
stoffet som stadig forsvant
Folk blir så rare i trynet sitt
når de må snakke sant

Huskattreggae

Pre-Tramteatret – aldri brukt i noen musikkrevy, men en del av konsertrepertoaret og med på den første LP'en "Deep Sea Thriller og mere til".

Er det mulig at alt dette her
Med katte i gelenderet og sommerunge tær
Med brødposer og syrinduft og bakgårdsfylelsang
tallerkenklirr og middagslukt fra trappeoppgang

ref:
skal bli til støv i kveld
alt som var en gård
Skal bli til støv i kveld
Og ti bankbygg neste år

Er det mulig at alt dette her
Som vi kom hjem til om høsten i regnvåte klær
fra pengevansker, vintermørke, bytrafikk og vind
Til familien,radiator'n, var det godt å komme inn

ref:

Er det mulig at alt dette her
Med katte i gelenderet som mol når du kom nær
Om våren blei'a yr og kåt og sang som katter flest
oder til den elskeren hu likte aller best

ref:
Gelenderet er blitt til støv på bunnen av en haug
I bankbygg er det sjelden plass for kjærighet og mjau
Kjærigheten venter på et OBOS-konor
for den skreiv seg på ei venteliste seint i fjor

ref:
Men katta, den tar heis
på vei mot bankens topp
Hu ska' finne han som eire'n
Og hu ska' klore'n opp!!

Ingenting

Om kunsten å si minst mulig uten at noen legger merke til det. Fra "Deep Sea Thriller".

Hvis du søker karriere
er det første du må lære
å si setninger som ingenting betyr
Be til retorikkens makter
Bruke tid og ord og fakter
Bli en stortings-TV-pamp-orakel-fyr

Ingenting, ingenting, ingen verdens ting
Han babler slik i timesvis og sier ingenting
Nei nå slutter vi å glane på og høre på og stole på
folk som sier ingenting

Noen steder tar folk makta
Det er sikre, sanne fakta
Andre steder skyter folk hverandre ned
Se, den tredje verden brenner
Hvem er fiender og venner
Hvordan stiller Norges Storting seg til det

Ingenting...

Ut i Norges sultne mave
strømmer rikdommen fra havet
Den skal komme oss til gode som man vet
Men når og hvordan kommer'n?
Skal den deles ut til sommer'n?
Hvordan tjener jeg på oljen helt konkret?

Ingenting...

Bomber & Brylkrem

Et nostalgisk tilbakeblikk på en sagnomsust men akk så tom tid. Fra "Back to the '80s".

Vi femtiåra-ungdom var en knallhard sort
da holdt vi kjeft og brukte rasjoneringskort
Vi kjørte motorsykkel og var likeglad
med at vår Teddy den kom fra Amerika

For det var bomber og Brylkrem
Bare bomber og brylkrem
og bananer og NATO og Elvis
Og jeg vet ikke hva
men jeg er like glad
for jeg er en jævla tøff kis

En kamerat av meg som var en modig mann
ble taua inn til lensmannen i Søndre Land
Han hadde sagt at Amer'ka ikke bare var idyll
så de sperra han inne for sikkerhets skyld
For det var bomber og Brylkrem...

Og musikken ja det var det vi levde for
Vi visste ikke hvor og vi visste ikke når
For det var Rock Around The Clock og det var damer med trut
og vi brukte lærjakker og tok oss ut

For det var bomber og Brylkrem...

Det var iskald krig og jeg ble arbeidsløs
og huset va'kke isolert så hu som jeg frøs
Men alt det derre der betydde ingenting
for the man who can sing whwn he has n't got a thing

He is the king of the Brylkrem
Bare bomber og Brylkrem...

I Spit On You

En britisk lord husker hva 60-årenes popband har betydd for landets renomme og økonomi og forsøker her å tilegne seg punk-musikken i en eneste jafs.

Samfunnet råtner så bygninger knaker
Ned med kaffe og ned med kaker
Piano' har altfor mange tangenter
Ut med dirigenter og vekk med kontingenter
Det greier seg lenge med to instrumenter
Alt er bare ræva og tøys og møl
Folk er no'n hippier og all mat er søl

I spit on you
You spit on me
I spit on you
You spit on me

Down with the establishment
Down with shirts
Bort med kryss og b-er
Og dra til den første du treffer

Ingenting er brutalt
Alle klokker går galt
Alt er blitt passè
Dra til helvete
Bann og spytt og røyk og stikk din nabo ned

I spit on you...

Damned damned damned
Æsj æsj æsj
Usj usj usj
Paint it black med tusj

I spit on you...

Begin Åh Begin

Menachem Begin var den aller første av en hel rekke krigere i Midt-Østen som oppnådde å få fredsprisen.

When you begin, Begin åh Begin
Gir du meg goode assosiasjoner
Til varmere strøk, appelsiner, spioner
Og Moshe Dayan som er halvveis blind

Jeg holder taler for deg, du holder taler for meg
Og på Akershuuus militærkorpset klinger
Så til og med helikopterne svinger
When you begin, Menachem Begin

Og politiet med sine kanoner
Passer på at freden blir applaudert
Så får du en sjekk på noen svenske kroner
Og hele Oslo fortoner seg så fredelig og okkupert

Og når du åpner din munn, Begin åh Begin
Blir øyet vått, munnen tar til å beve
vær snill og se stort på det, la Israel leve
okkupasjoner er nå blitt in

Jeg holder taler for deg, du holder taler for meg
Og på Akershuuus militærkorpset klinger
Så til og med det gamle torturkamret svinger
When you begin, herr Begin

Begin, Begin
Begin, Begin
Begin, Begin

Begin åh Begin

Jodeledili

Tramteatret deler Nils-Arne Eggens skepsis mot visse tyske subkulturer i Bayernområdet. Dette har nedfelt seg i denne fordomsfulle sangen.

Das ganze Deutschland ist so wunderschön
jodeledili - jodeledili
Wir haben bierstuben, fussball und Helmut Schön
jodeledili
Industrien blomstrer i krig og fred
Krupp og Springer de sørger for det
Og vi har sauerkraut og BMW
jodeledili

Du kan kjøre som fa'n langsmed Autobahn
jodeledili - jodeledili
Og om kvelden gå på Reeperbahn
jodeledili
Rhindalen er grønn og fin
Tyskere har disiplin
Og Berufsverbot og Moselvin
jodeledili
Og Berufsverbot, terroristen heraus!
Og Franz Josef Strauss

Når vi forsvarer våre atomkraftverk
jodeledili - jodeledili
Da med gummikugeln vi går berserk
jodeledili
Slår og sparker med øyeglimt
Til de alle har besvimt
Diese Stiefeln sind zum marschieren bestimmt
jodeledili
Diese Stiefeln sind zum marschieren bestimmt
jodeledili

Krefter Skjult I Mørket

Krefter skjult i mørket
spinner i natten et silkenett,
krefter skjult i mørket;
stå fram og slåss for din rett

Frihet

Vi snakker om din frihet
frihet fra løgner og hyklers øvrighet,
markedets iskalde klo,
frihet for homser til å elske hverandre
frihet til å mene og tro
frihet for kvinner til arbeid og kjærlighet
frihet for svart og for hvit
frihet for deg til å holde på drømmen din
leve et liv som er ditt

Krefter...

I dag er vi kommet så langt at selve grunnpilarene i det norske samfunn blir trukket i tvil og utsatt for angrep. Fotballspillere slår og kysser hverandre alt ettersom, og man kan ikke lenger se forskjell på feminister og vakre kvinner. Skolesystemet trues av reformer, kirkene invaderes av asylsøkere og Kongehuset utsettes for enslige mødre. Selv etablerte samfunnsstøtter i Høyre fremstår som homoseksuelle og Israel har nesten ingen venner igjen. Det er på høy tid at vi erklærer at nå kan det være nok. Det er på høy tid at vi vender oss mot de nasjonale norske grunnverdiene
disiplin
lydighet
sunnhet
fårikål
orden
og frihet.
Frihet fra ræppere, svarte og hedninger,
antiamerikanere og boms.
hackere, horer og standup-artister,
blitzere og venstrevridd grums.
Jøder, muslimer og lesbiske prester,
ugras som står i vår vei.
Frihet fra alle som tenker selvstendig,

Å, livet svinger

En parodi på en innholdsløs bestselgerslager – som ble en bestselgerslager.

Jeg er vakker, jeg er herlig, jeg er vellykket og fri
Jeg er omsvermet og kjærlig
jeg har råd og jeg har tid
Derfor bryr jeg meg ikke om en liten bagatell
som at mamma ble dødssyk i går kveld
Jeg synger så glad likevel
Jeg synger
ref.:

Tjo og faderi og fadderum
Å, livet svinger når man er ung
Og rik og fantastisk og dum, dum, dum, dum dum

Det er kriser, det er krig
Det er pest og inflasjon
Det er blødninger og selvmord
masse hat og korrupsjon
lukt til helvete går det med hele vårt miljø
og resten går også i frø
selv holder jeg på å dø. men synger

refr.: Tjo og faderi.. etc

Liv Aakvik:
"HUR KUNDE NI BLI POPULÄRA?
DET ÄR JU ELAKT!!!"

Grenland Friteater, juni 1995.

Den årlige festivalen: "En Sommernattsdrøm".

Konferanse: "Om ensembletanken i norsk teater".

En rekke personer fra norsk samtidsteater – inklusive Studiotheateret, var invitert til å holde 10-minutters innledninger om SITT ensemble. "Alle" var der.

Undertegnede representerte Tramteatret, og i mine tilmålte ca. 10 minutter valgte jeg å

tegne med særdeles bred pensel. Her gjaldt det å få fram særegenhetene. Mente jeg. Følgelig overbetonte jeg vår gløddende politiske vilje, vår i og for seg manglende kunnskap om teaterfaget samt vår absolutt manglende respekt for autoriteter – både innenfor og utenfor kunsten – samt den overraskende vending verden tok da vi "plutselig" befant oss i popstjernenes verden.

Det brast fullstendig for en svensk deltakerske- en kvinne på min egen alder - fra en sikkert på alle måter utmerket svensk frigruppe; "Men hur kunde ni bli populära?" spurte hun, harmdirrende.

"Sant å si, aner ikke", svarte jeg og antydte at det muligens hadde noe med TV å gjøre.

"Det är ju elakt" utbrøt hun, mer eller mindre med gråten i halsen – eller kanskje det bare var tilbakeholdt raseri.

Senere på kvelden, i hotellbaren, satt jeg og hadde det hyggelig sammen med diverse representanter for ulike generasjoner fri-grupper – og lot meg fortelle at den svenske deltakersken hadde forlatt Porsgrunn og seminaret. Hon hade åkt hem til Sverige i protest mot Tramteatrets popularitet 15 år tidligere.

Et historisk faktum det så å si var umulig å gjøre noe med. Som protestreise var vel denne i grenseland, som politisk handling; ikke rare greiene, men la gå.

Naturligvis var ikke innlegget mitt diplomatisk. Og ialle fall var det ikke særlig nyansert. Men – oppfostret i Tramteatret som jeg var, – og er – har det alltid vært min oppfatning at det gjelder å sette saken på spissen, om man skal få en interessant diskusjon. Hvem har tid å kaste bort på nyanserte uangripeligheter? Sånn er det med den saken.

PS:

Det jeg f.ø. fikk ut av konferansen var at en slags gjennomsnittlig levealder for de langt fleste "frie" ensembler/teaterprosjekter – er mellom 7 & 10 år.

Tramteatret varte i 10 år. Så vi stemmer på sett og vis med statistikken.

Bortsett fra av nå drar vi ut på veien igjen. Men det er en annen historie. DS

Beklager utsolgt!

Bare én time etter åpningstid på fredag var samtlige billetter til Tramteatrets forestilling i Ski utsolgt. I Ås har det vært utsolgt i lang tid allerede. Dette skyldes nok først og fremst Tramteatrets store popularitet, men for Skis vedkommende skyldes det også at de fleste billettene allerede er solgt ut på skolene.

Terje Nordby:
LIVET SOM KASSERER. FØR SKATT

Det må ha vært i 1977. Det var så fint vær det året. Solen skinte over kysten av Nord-Norge og Sankt Hans-haugen Postkontor. Tramteatret spilte for fulle hus på Chat Noir.

Noen hadde sagt at venstrevridde studenter, teater eller ikke, kan aldri nå ut til andre enn andre venstrevridde studenter, det ligger i sakens natur, så overbevisende at vi trodde på det. Det var blitt gjentatt av forståseg-påere, politiske kommentatorer, kulturanalytikere, slektninger og venner så mange ganger at det var blitt en sannhet, ja, det sto tilmed å lese i Aftenposten. Derfor hadde vi planlagt bare en

eneste forestilling av Deep Sea Thriller og håpet at det fantes nok venstrevridde studenter til å fylle Chateau Neuf den kvelden, særlig fordi Frosk, en visegruppe jeg har glemt fornavnet på, var oppvarmingsband. Senere, i mai, spilte vi på Chat Noir for det ene fulle huset etter det andre, og klimaks ble nådd en lørdag kveld da det ikke bare var Melodi Grand Prix-finale på TV, men til alt overmål generalforsamling og valg i Det Norske Studentersamfunn. Deep Sea Thriller produserte like forbanna røde lykter og køer av skuffede folk som ikke fikk billetter, den kvelden og i uker fremover. Jeg tenkte at aldri hadde jeg ant at det fantes så mange venstrevridde studenter i hele verden.

Det er ingenting så befriende fantastisk og entydig positivt som det å ha suksess. Folk som hevder noe annet, gjør det bare for å gjøre seg interessante. Tramteatrets suksess hadde bare en bakside; den kom så uventet at ingen visste hvordan vi skulle takle den rent praktisk. Det gjaldt for eksempel administrasjon av økonomien.

Vi brukte ikke sånne ord da; «administrasjon av økonomien». For ikke kunne vi sånne ord, og ikke var det noen økonomi å administrere. Vi brukte ikke en gang ordet «økonomiansvarlig», vi brukte det barnslige klubbhusuttrykket «kasserer». Jeg var kasserer.

Jeg vet ikke hvorfor jeg var kasserer, jeg må ha blitt valgt eller utpekt en gang, der skorter hukommelsen. Men jeg husker definitivt at jeg var kasserer.

Det var ikke spesielt vanskelig å være kasserer. Inntektene kom av salg av billetter og program. Vi sparte dessuten til turnebuss, og holdt pengeinnsamling i pausen i tillegg. Ja, det må vi ha gjort, for kveldens omsetning var aldri for eksempel 1260 kroner, den var alltid for eksempel 1254 kroner og 10 øre. Dette var altså Tramteatrets inntektskilder. Flere var det ikke.

På minussiden kom utgifter til lokalleie og annonsering i Dagbladet. Min jobb som kasserer var å sette penger fra kveldens forestilling i banken dagen etter, og sørge for at regningene ble betalt i tide. Dette foregikk i fryd og fordragelighet

helt til en eller anen kom på idéen at vi trammere, som hadde lagt ned årsverk og svettet på scenen hver kveld stadig like fulle av ungdommelig entusiasme, snart burde få litt penger vi også. Livsgrunnlag. Inntekt, som alle andre. Den hadde til da ligget på null. Medlemmene overlevde fysisk ved hjelp av ekstrajobber, men snart skulle vi på turne, og ikke visste vi mye om turnelivet, men såpass visste vi, at man ikke kunne utføre ekstrajobber på turne.

Det ble en kort og het diskusjon: Inntekt eller buss? Vel. Målet var turne, og det er noe alle vet, at man kommer seg på turne uten inntekt, men ikke uten buss. Men en eller annen slags inntekt må man ha. Det kom til et slags kompromiss: Noen hadde hørt at enkelte skuespillere fikk utbetalt diett. Dermed startet praksisen å utbetale alle trammedlemmer en viss sum «diett» for hver spilte forestilling. Jeg husker ikke beløpet, det var nok ikke rare greiene. Men dermed var den daglige rutinen for min kassererjobb lagt. Den var slik:

Om kvelden etter forestilling; å få inntektene fra billettluken og innsamlingsbøssene i en dertil egnet plastpose med seg hjem. Tidlig neste morgen; å telle pengene, legge av så og så mye til «diett», plassere dietten i elve konvolutter med navn på og legge dette til side, gå til Sankt Hans Haugen Postkontor der solen alltid skinte, og sette resten inn i banken på en konto som het Tramteatret. Det kunne for eksempel dreie seg om 2492 kroner og 35 øre. Postfunksjonæren satte da inn i den røde postsparebankboken et merke for hvert av tusenlappene, så fire hundrekronersmerker, et femtikronersmerke, fire tiermerker, to kronersmerker, tre tiøresmerker og et femøresmerke. Det vil si først spurte hun vennlig om jeg ikke heller kunne sette inn tre tusen kroner akkurat, for da ble det mye færre merker, men jeg svarte at det kunne jeg dessverre ikke, for jeg hadde ikke syv kroner og femogseksti øre til å dekke inn det manglende beløpet. En annen gang kunne hun spørre meg om jeg ikke kunne sette inn litt mindre, om det for eksempel var 2019 kroner og 90 øre, om jeg ikke da kunne ta vare på de nitten kronene og nitti ørene og heller ta dem med i summen for det jeg skulle sette inn dagen etter, men jeg var like bestemt, jeg kunne ikke det. Jeg var livredd for at det skulle bli noe tull i regnskapet. På vei til Chat Noir om ettermiddagen bar jeg konvoluttene med pengene jeg hadde lagt til side med meg i nok en plastpose. Så kom den morsomme delen av jobben. Mens folk sminket seg og drev stemmeoppvarming i garderoben eller ganske enkelt tuslet bak scenen og passet på at alt var på plass, kom jeg uforvarende med en konvolutt med hver enkelts navn. Den inneholdt «diett», og motakerens øyne lyste opp. Hvis noen spurte, kunne jeg fortelle at nå har vi over seksten tusen fire hundre i banken. Ja, det hente jeg kom med kontoopplysning uoppfordret også, jeg hadde det i hodet. På øret.

Den største dagen i min kassererkarriere kom sent på forsommeren. Jeg skulle besørge uttaket som skulle finansiere bussen. Først ringte jeg opp til postkontoret og spurte om de hadde mye penger der og da, for jeg skulle ta ut en svimlende sum sa jeg, og det hadde de. Så gikk jeg til postkontoret, for anledningen sammen med John Nyutstumo, som den eneste med førerkort klasse 2 skulle han besørge

selve busskjøpet, og tok ut 30 000 kroner. John overtok pengene etter en kort og høytidelig seremoni som besto i et håndtrykk, og noen timer etter hadde vi buss.

Internt i Tramteatret er min tid som kasserer sterkt myteomspunnet. Dette har med formen å gjøre, det at man husker at jeg gikk rundt på Chat Noir med penger i en plastpose. «Penger i plastpose» er blitt selve symbolet på at teatret i sin aller tidligste fase hadde et primitivt forhold til økonomi. Noen år senere, da Tramteatrets medlemmer fikk fast lønn og diskutere årsregnskap og hadde fått nytrivelig kontormiljø og lå på norsktoppen og hadde ansatt en og en halv proff i administrasjonen, lyste «plastposeperioden» opp som fjern, naiv, fattig, uryddig og morsom fortid, som en tid man heldigvis aldri vil oppleve igjen men som man på noen punkter innerst inne alltid vil lengte tilbake til.

Det ligger i måten «plastposeperioden» omtales og oppleves på i ettertid en kritikk. Ikke av meg som kasserer, nei, jeg har mer fått en slags lattermild men vennlig medlidenhet med at jeg måtte spille denne narraktige men nødvendige kassererrollen i et teater som var så fattig og uvitende at det opererte med plastpose istedenfor planlegging. Men en kritikk av selve det faktum at vi ikke allerede den gang var etablert. En latterliggjøring av selve det umulige paradoks at vi bare hadde suksess og ingenting annet. Andre som hadde suksess, hadde sekretærer og agenter og promotorer og noen til å forvalte for seg. Vi hadde ingenting. Plastposer er det eneste i dette samfunnet som kan fås gratis.

Jeg kan ikke si at jeg er stolt av min tid som kasserer i Tramteatret. Dette beror ikke på at jeg gjorde noen dårlig jobb. Jeg tror jeg med hånden på hjertet kan si at ikke en femøre gikk til spille eller ikke ble bokført. Men til vår alles store overraskelse kom det etter hvert for dagen at man ikke utbetaler «diett» på den måten. For det første må diettpenger være av en viss troverdig størrelse. For det andre må man reise for å få diett, og en reise fra Sankt Hans-Haugen til Chat Noir er eksempelvis ikke noen reise. Alt dette kom frem i brutalt møte med skattevesenet. Forholdene kan virke innlysende nå. Men den gangen ble det opplevd som skrikende urettferdig, at man etter år med innsats og måneder med suksess og null i inntekt og noen få hundrelapper i «diett» må stå til regnskap for å ha begått en økonomisk forbrytelse. At man må betale skatt før man får inntekt, av penger man slett ikke har. Men slik er det. Vi innrettet oss etter det. Det fantes ikke noe alternativ.

Jeg sluttet som kasserer. Ikke så å forstå at jeg stilte min plass til disposisjon, nei, det ble aldri ymtet mistillit, det var bare det at jeg sluttet og en annen tok over. Høydepunktet på julebordet besto i at den nye kassereren til alles overraskelse foretok utdeling av kontanter, det må ha vært vår aller første lønning. For da hadde vi hele høsten vært på turne i ny buss og spilt for fulle hus og sett solen skinne over kysten av Nord-Norge og oppdaget at hele det norske folk var venstrevridde studenter.

Da var plastposens tid forbi for godt. Den nye kassereren delte ut pengene fra en grønn metallboks med lås.

Arne Garvang:

GITARKURS MED JOHN EBERSSON

Eller:

En autodidakts hverdag.

For ordens skyld, autodidakt betyr en som lærer seg å spille gitar sjøl. Jeg har altså gjort det, lært meg sjøl å spille gitar.

Men helt på bunnen begynner man ikke. Man går ikke på en byggeplass, spikker en planke, spenner på noe ståltråd og finner ut hva som er opp ned. Nei, man ser noen spille gitar (for eksempel naboen på hytta eller gutta som kompa Wenche Myhre på "La meg være ung"). Da vet man allerede hvordan en gitar ser ut og at det er vanlig å vifte med høyre hånd og på en eller annen måte klemme om den lange delen av gitaren med venstre. Videre vet man at alt kan kjøpes for penger, og man tar sommerjobb og kjøper gitar. Men så begynner problemene.

Jeg føler meg veldig i slekt med The Beatles her. I begynnelsen tok de bussen, gjerne til den andre siden av Liverpool, hvis de hørte om en fyr som hadde lært en ny akkord. Jeg kan ikke huske at jeg tok bussen, men vi farta rundt i Groruddalen etter tips. Og vi hadde faglige diskusjoner. Mitt "band" mente at det var vanskeligere å spille sologitar enn kompitar. Nabo-"bandet" mente det motsatte. Begrunnelsen deres var at sologitaristen bare spilte på én streng, mens kompitaristen hadde den utrolig råtne oppgaven å trykke ned alle seks strengene på én gang.

Når vi ikke oppsøkte en musikkskole, var det nok først og fremst fordi vi ikke hadde hørt om musikkskoler. For det andre ville vi nok uansett ikke hatt noen tro på at vi ville lære de rette sakene der. I stedet fikk vi altså tips og flytta stiftet på fram og tilbake til det ble høl i plata. Vi fikk ikke flere tips enn at det gikk nokså gæli på den første spillinga. Vi brukte fire forsøk på å komme i gang med den ene låta vi "kunne".

Jeg fortsatte med den samme metoden i tjue år; jeg lærte av skivene, og av og til fikk jeg tips. Etter hvert ble det sånn at jeg innimellom oppsøkte folk som var bedre enn meg og ba om noen timer mot betaling. En av dem var Jon Ebersson. De aller fleste kjenner ham vel; Jon er en mye brukt studio- og sessionmusiker, han har spilt i et uttall jazzband, og han var nærmest popstjerne da han først spilte sammen med Alex (damen Alex, ikke mannen Alex) og deretter Sissel Endresen.

Jon Ebersson, bare kalt Ebers, gjorde det nok litt annerledes enn meg. Faren hans var musiker, Ebers begynte dessuten veldig tidlig, og ryktene forteller at han øvde minst åtte timer om dagen. Øvde gjorde han forresten også den dagen da kemneren kom for å pante ham ut. Selv om man er dyktig, er det ikke sikkert at man er rik,

det kan som kjent like gjerne være tvert i mot. Ebers hadde da en stund bodd i et uthus nederst i en hage, og akkurat den dagen skulle han flytte. Hans få eiendeler var akkurat kjørt vekk - bortsett fra gitaren (en Gibson Les Paul) og en margarinkasse. På sistnevnte satt Ebers og spilte under en naken lyspære da kemneren entret uthusets eneste rom. Kommunens mann ble litt sjenert, unnskyldte seg høflig og gikk.

Da jeg kom til Ebers noen år seinere, bodde han i en grei leilighet på Thorshov. Han hadde sikkert i mellomtiden fortsatt å øve åtte timer om dagen. Jeg ble i hvert fall også sjenert - det må være noe med Ebers - for at han var bedre enn meg, er et understatement. Når man spiller jazz åtte timer hver dag blir man god, i hvert fall når man heter Jon Ebersson.

Jazzgitarister improviserer, og det gjør de i 170 km/t. De gjør det selv om de aldri har hørt låta før. Og de gjør det selv om låta også går i 170 og den skifter toneart ni ganger underveis. Det gjør ikke jeg, og Ebers ville så gjerne lære bort. Men det ble for sterkt. Det gikk vel et par uker etter dette møtet før jeg spilte igjen. De to ukene brukte jeg til å gå turer i skogen og å tenke over livet og kunsten - og til å bearbeide meg selv. Det viktigste er det du har på hjertet, sa jeg, og i begynnelsen svarte jeg ikke i det hele tatt. Jeg minte meg selv på andre gitarister jeg visste om som heller ikke spilte noe de aldri hadde hørt før i 170 mens de skiftet tornearter. Og tilslutt begynte jeg altså å spille igjen. Nå spiller jeg til og med veldig mye, så min metode har også noe for seg.

Marianne Krogness: REISELEDER, JEG?

Jeg husker det ikke, men Helge har fortalt at min debut som Tramteatrets reiseleder var en guidet tur til Vøringsfossen. Vi hadde fått ny Budt (buss) og den var så velutstyrt at den hadde mikrofon og høyttalere, og gud hjelpe meg kanskje servostyring for alt jeg vet.

I et inspirert øyeblikk kastet jeg meg over NAF's veibok og geleidet teatret mellom fjell og dal i jakten på den ekte Vøringsfossen. Jeg hadde utallige og velbegrunnede, syns jeg selv, forslag til hvor den kunne være. Kart er en god ting, men å få det til å stemme med terrenget ligger utenfor min forstand.

På en plateinnspilling i København, fikk jeg Terje til å stole på min intuisjon når vi skulle gå turen mellom hotellet og studio, et strekk han hadde gått helt alene flere ganger daglig den siste uken. Da vi hadde trasket i tre kvarter, tok vi drosje tilbake til hotellet og begynte forfra igjen.

Men jeg tar ikke på meg reiselederansvar for vår første spilling i Molde, da opptil flere fra Tramteatret havnet på små nachspiel etter forestilling. Når folk ikke legger seg i de sengene de er anvist, er det lite en reiseleder kan gjøre.

Vi skulle tidlig avgårde dagen etter, men det var bare John som visste hvor Budt var parkert. Jeg satt selv i en taxi uten å kunne gjøre rede for hvor jeg skulle, da jeg hørte en grønn buss bli etterlyst på drosjeradioen.

Du kan si hva du vil om drosjesjåfører, men stedsans har de, i hvert fall i Molde.

Magne Bruteig
TRAMTEATERET, MEG OG BOLIGKRISENE

Jeg kan ikke huske at jeg opplevde noen boligkrise i de harde søttiåra. Jeg hadde et kronisk boligproblem, det er så. Men det kroniske venner man seg til, eller man venner seg til å late som det ikke er noe problem. Som med tinnitus. Jeg tror jeg, uten å vite det, hadde et prosjekt om å ha hatt fast bopel i alle Oslos bydeler. Vel, ikke så veldig fast, da, jeg måtte jo stadig videre til neste bydel. Kanskje jeg til og med fullførte mitt ubevisste prosjekt. Vanskelig å si med sikkerhet, selvsagt, så mange bydeler som det var den gang, og så mange adresser som har gått i glemmeboka.

Nei, en krise er i sitt vesen akutt. Og krisen var at Tramteatret ikke hadde noe sted å bo. Det er lett nok å stifte noe – og ikke ett ord her om at oppfinnelsen av stiftemaskinen har gjort stiftearbeidet enklere – nei, jeg tenker på, ja ikke fred, kanskje, men for eksempel familie. Det, og frie teatergrupper, er det fort gjort å stifte, men daler det dermed automatisk en bolig ned i et skjul? Slett ikke. Nå hadde kanskje ikke Tramteatrets boligmangel vært så akutt, om det bare hadde gått som vi hadde planlagt. Vår snedige plan var nemlig å ikke bli altfor populære altfor fort. Da kunne vi bli for høye på pæra til å samles på valen. Men så gikk det altså helt annerledes enn vi hadde tenkt; Deep Sea Thriller ble en kulturell blow out – og vi fikk panikk. ”Hjelp! Vi er blitt berømte – krise!” ”Vi må øve masse” ”Ja, men hvor? Noen andre har skrevet seg på lista på Trafo!” ”Vi må ha vårt eget sted” ”Ja, iallfall ett eneste rom vi kan ha for oss sjæl.”

Et band trenger ikke så stor plass. Men det lager nokså mye lyd. Et teater lager ikke så mye lyd. Men det trenger stor plass. Vi var begge deler, noe som kompliserte husjakten en smule. Og huseiere lot seg ikke imponere av penger i plastpose, selv ikke den gang. Vi hadde fryktelig lyst på toppetasjen i en Thon-gård – så vidt jeg husker var den ikke særlig egnet for skuespilleri, men hva ofrer man ikke for en pasjonabel adresse; bygningen lå i Teatergaten.

Men til slutt gjorde vi som så mange før oss på boligjakt i hovedstaden: Vi tydde til slekta. Billy hadde en tante som drev renseri i en gård der Oslo Paraplyfabrikk hadde fabrikkert paraplyer i tredje etasje. Kanskje var det Bergen Paraplyfabrikk

som hadde villet ekspandere, men glemte å undersøke de lokale forholdene (Oslo er den europeiske hovedstaden som har flest soldager i året). Den var iallfall nedlagt. Og dermed kunne en opplagt teatertrupp flytte inn i det som skulle bli vårt hjem til det siste – Kolstadgata 17.

Og lykken står som kjent den blakke bi: Som en slags daglig leder, eller hva jeg nå var, fikk jeg et rom å sove i i det selvsamme lokalet. Og dermed var mitt boligproblem – som altså ikke var noen krise – løst, mens Tramteatrets boligkrise ikke lenger var noe problem.

John Nyutstumo
HVA ER DET MED MEG OG KALVØYA?

Jeg har et ambivalent forhold til Kalvøya, festivaløya utafor Sandvika.

La meg ta den mest ålreite opplevelsen først:

Småhypp på ei kul dame, her skulle snøret i bånn (utnytte min posisjon i TRAM). Kald hvitvin, sol og "Santana"! Det endte selvfølgelig med at vi satt og TYGDE frossen hvitvin (hadde glemt å ta den opp fra fryser'n) under en plastsekk i regnværet, og Santana var IKKE i form.

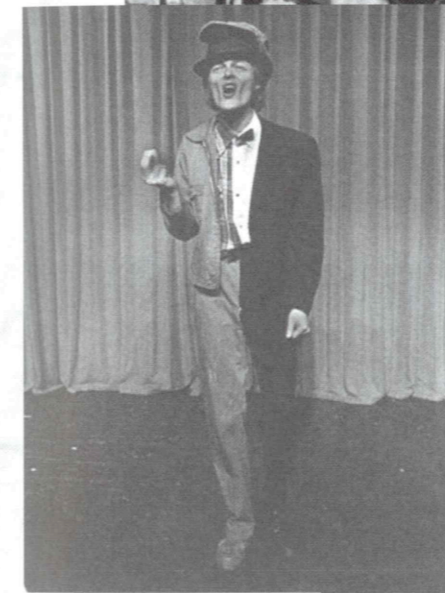
Så en litt verre variant:

Jeg har alltid vært en stor fan av Van "The Man" Morrison. Han spilte på Kalvøya-festival og jeg hadde sikret meg billett! Dette skjedde mens vi holdt på med plateinnspilling i New York (nei, Mai's platestudio nederst ved Akerselva). Jeg hadde inntatt Kalvøya, været var flott og endelig var alle disse oppvarmingsbanda ferdige. "Er det du som er John?" - en fremmed fyr prikker meg på skuldra - "Sæmund Fiskvik sier du må komme og gjøre et sax-kor om igjen. De har visst sletta no' greier". Sletta no' greier?!!!!!!! "Sorry, Van, I have to leave the stadium, needed in studio, you know"...småtøft, tross alt...men Van fikk jeg aldri se...

Så den verste varianten:

Kvinnefronten skulle ha kjempemønstring (på Kalvøya, ja) og Tramteatret var trekkplaster. På høyden av vår popularitet, vi var så gode, ja så gode at vi nesten ikke trengte å øve, ihvertfall ikke varme opp før en konsert. Her sto jeg, på samme scene som mine idoler, Van The Man og Santana og skulle vise verden hvem som var verdige til å stå her. Forspill på sax...alene...mange tusen mennesker...(vær så snill, respekter den nostalgiske fortvilelsen i mitt hode)...Jeg har ennå litt å lære...og det verste er at dritten er utgitt på plate!

Mor, gi meg solen!

TRAMTEATRET

"DEEP SEA THRILLER"

Musikkrevy om Norge i en djupdønning

Dagbladet: Brennduelt teater!
 "Virkeligheten gir ironien og det groteske i utspillet en lørdag-bunn av alvor som i alle fall for meg gjorde kvelden til en unik teateropplevelse. Og den store salen, anspenst lyttende, ble snart fylt i latter, snal i applaus for åpen scene."
 Erik Persson

Spilles på

CHAT NOIR

TORSDAG 5. mai } kl. 20⁰⁰
 FREDAG 6. mai }
 LØRDAG 7. mai }

Billettpris kr. 20,- kl. 18-19
kr. 4,- 5,- 6,-
 Forsalg hos Tronsmo og Chat Noir

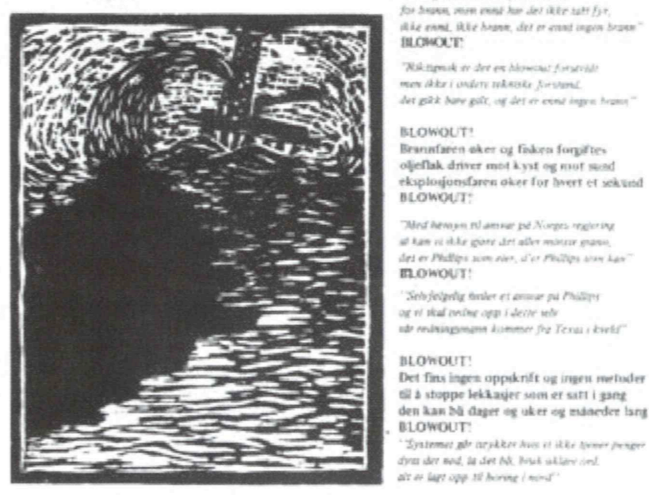
NY LP:

Magnusminister Brundland klatret opp etter utvalget for en annen norsk skole, et den kulturelle skoleutviklingen etter de forutsetninger som forelå. Disse "forutsetningene" ble i utgangspunktet ikke tenkt å være så radikale som de ble. De var i utgangspunktet ment å være en midlertidig løsning på et problem som hadde vært i Norge i mange år. Det er de opplyst om, og for dem å bli sett opp i Norge. Det er de opplyst om, og for dem å bli sett opp i Norge. Det er de opplyst om, og for dem å bli sett opp i Norge.

BLOWOUT!

BLOWOUT!
 Na går alarmen på Ekofiskfeltet i mørke og vind strømmer oljen ut frem tomme oljer for hvert et sekund BLOWOUT!

BLOWOUT!
 Det fins ingen oppskrift og ingen metoder som å stoppe lekkasjer som er satt i gang den kan bli dager og uker og måneder lang BLOWOUT!

Cromsø

Tross sekteristisk utgangspunkt:

Interessant møte med Tramteatret

Sandefjords Blad

Radio og TV bilag

8. - 14. november

«Hvordan jeg lærte å like min fritid»

Tramteatret er et teaterstykke som så da den 17. i Oslo for fire år siden. Den gang var teatret gått fra vokales til vokales. Det siste oppsettet de hadde opp på scenen, var stykket «Black to the White». Tramteatret har så langt en gjennomgang av dette stykket under tittelen «Hvordan jeg lærte å like min fritid». Denne oppsettet vil bli sendt lørdag 11. 11. 77.

Teatrets medarbeidere har bakgrunn i forskjellige teaterformer og yrker. Mange arbeidet med skoleteater i Oslo i begynnelsen av 70-årene. Tramteatrets kulturelle utøvelse foregår ikke i skolen og vedlagt form, men kan vi erfare fra de som står: «Vi vil skape kunst og underholdning av høy kvalitet for et stort publikum, og gjennom dette lære med på å bygge opp un-

der et positivt menneske, og dermed en kritisk holdning til samfunnsstrukturen, kulturtilbudet, undertrykkelse og fordommer i Tramteatret har så langt tre musikkere for scenen: «En» og «To» (Triller) var det første, den kom i 1971, hadde som utdanning som musiker og som lærer i en skole, og valgte oppakt og begrensning fra kritikk og publikum. I 1975 kom «Tre» (Lena) som hadde yrkesutdanning og musikalske opplysninger som lærer. Disse tre er så langt ca. 100 ganger hver og sett av 20.000 mennesker til sammen.

Lørdag sender fjernsynet oppsett fra Tramteatrets musikalske turné «Black to the White». På bildet ser vi Billy Johansen i forgrunnen og bak Anne Nyvoldsen og Anders Røgg.

**HVA MA GJØRES
FRAMTEATERET:**

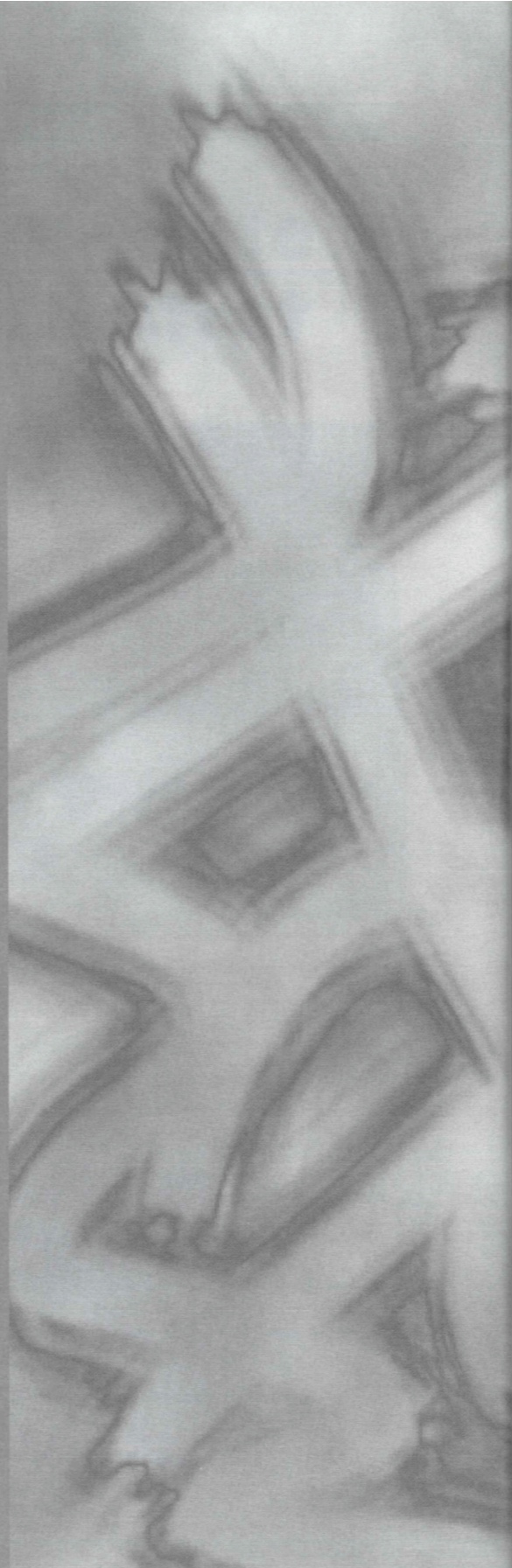

«Vi vil bruke teateret til politisk agitasjon!»

Kjære Tramteatret!
 Takk for billettene til premieren - og takk for en storartet forestilling. Det er år og dag siden jeg har sett en så god og intelligent revy - som samtidig er morsom!
 Jeg kan bare av hjertet gratulere dere alle, - og jeg føler trang til å si med min gamle venn Jacob Pylward:
 "Helt min hatt - jeg vil ha den av!"
 Kjærlig hilsen og takk
 Alfred Olsson

Gullalderen

Verdensbegivenheter

"Det enkleste er pistol"

31.mars - 81 Sted: Bergen

Det skjedde ikke noe annet den dagen.
Dagen før ble imidlertid president Ronald Reagan skutt i Washington!

**Anders Halvorsen:
TRAMTEATRET**

På begynnelsen av åttitallet gikk et rykte i Hagaskogen barnehage om at noen var blitt kyssa av Frida Frosk. I dag, mange år etter, er jeg enda ikke sikker på hvem den heldige er.

Følgende skjedde. Det var Årnes dager. En grå bil med ropert på taket kjørte rundt i sentrumsgatene. Fra roperta låt det: "Pelle Parafins Bøljeband spiller på fotballstadion klokka ett! Gratis inngang! Møt opp! Møt opp!"

Noen timer seinere var den lokale sportsarenaen forvandla til konsertstadion. Vi stilte mannsterke opp fra barnehagen. Pelle Parafins Bøljeband entra scena. Sandra Salamander, Ragna Rekkverk, Pelle Parafin, Billy Betong, Leon Latex, Guttorm Grevling og, altså, Frida Frosk. Om vi ikke stod helt i front av scenekanten, var vi ikke så innmari langt unna. Randi og Ronny blei veldig godt mottatt. Vi tørte å gå litt nærmere. For sjøl om detta var skikkelige tjuver, var vi fullstendig klar over, innerst inne, at dem egentlig aldri hadde stjålet noe. Det visste vi derimot at Audun Automat, Konrad Kommune og Barry Konrad hadde gjort. Dem hadde stjålet øvingslokalet fra bandet på scena. Forvirringa blei stor da ei kryssning av Audun Automat og Konrad Kommune - sammen med Barry Konrad - begynte å menge seg med Bøljebandet. Audun Automat, eller Konrad Kommune, eller i verste fall begge, gikk bort til en forsterker og stilte på lyden. Midt under showet. Da gikk jeg bort til storebroren min: "Blir konserten sabotert nå?" Hva han svarte, husker jeg ikke. Enten fikk vi tidenes katharsisopplevelse eller blackout.

Plutselig var det over. Pelle Parafins Bøljeband var gått av scena. Konsertstadion var sportsarena igjen.

Ved et lasteplan av ei scenekant står en himmelfallen gjeng fra Hagaskogen barnehage og lurar på hva i hælvet har skjedd. Og det er nå det skjer. Fra

ingen steder dukker dem opp - Randi og Ronny, Sandra, Ragna, Pelle, Billy, Leon, Guttorm og til og med Audun Automat og Konrad Kommune og Barry Konrad. Og, altså, Frida Frosk. Dem snakker med publikum. Smiler. Hilser. Skriver autografer. Ragna og Sandra tar seg tid til å snakke med en fireåring som kommer bort til dem. Han har ikke noe ark å få autografen på, men bretter opp ermet og får signatura på høyre underarm.

Etter å ikke ha vaska seg på et par uker av den grunn og videre fått tatt del i rykter om hvem som kysser hvem og mange år etter det igjen, lurar'n fortsatt på:
Hvem kyssa Frida Frosk?

Så om det er en fra Hagaskogen barnehage i salen - meld deg.

Anders Halvorsen

Terje Nordby:

Bjørnedans på roser Ti år med Tramteatret

– Det er mye rart i verden, funderer avisbudet i «Serum Serum», da han uforvarende kommer til å bli transportør av sannhetsvæsken uten å vite det. Så tilføyer han: – Men jammen er det mye vanlig og. Deretter vandrer han videre i sin arbeidsgjerning nynnende på «Internasjonalen», som den representanten for arbeiderklassen han tross alt er. Det er få arbeidere i Tramteatrets TV-serier, i farten kommer jeg ikke på flere enn ham. Det er grytidlig vintermorgen, fremdeles mørkt, men avisbudets humør er lyst. Han gleder seg til matpakken.

Scenen ble tatt opp i Waldermar Thranesgate. Den lille rollen bekles av Magne Bruteig. Replikken har jeg skrevet, men den er en plagiat av en av John Nyutstumos selvopfunne munnhell, en parodi på et ordtak, som uttrykker en sannhet. Om ikke en svært dyp sannhet, så en sannhet. Det skjer en del rare ting, men det meste av det som skjer, er vanlig. Vi har en tendens til å huske de rare tingene best, men etter en stund forsvinner også de fra hukommelsen, av den enkle grunn at det vanlige er så kolossalt, massivt, enerådende.

Tramteatret var et rart teater. Det eneste i sitt slag. Det ble ikke til i protest mot vanlig teater, det ble til i ren entusiasme. Begrepet entusiasme har sin rot i den greske guden Dionysos og betyr ekstatisk eller fylt av Gud. Dermed har vi tatt en snurrig snarvei og overraskende havnet i antikken, et sted der man skulle tro Tramteatret ikke hadde noe å gjøre, men det har vi.

Tragedien oppsto en gang i dyrkelsen av Dionysos; vårens, rusens og galskapsens gud; komedien skulle omhandle og kritisere faktiske forhold. Det vi kaller «teater» er med andre ord født i ekstase og med kritiske vyer.

Det var ikke mye galskap eller kritikk over 1970-årenes teater. Nationalteatrets forgylte interiør alene, med patrisierproporsjoner, draperier, lukt av fornem elde og tilknyttede garderobevakter aspirerer publikum til å føle en blanding av hyggelig skolebesøk på museum og tilstelning i det sovjetiske militærakademiet. Har man først kommet på innsiden av en institusjon i iddefjordgranitt, tysk sandsten og monolittiske marmorsøyler og i tillegg betalt billett, vil man gjerne oppleve noe rart, men det hender like gjerne at man opplever noe vanlig. Men norsk teater i 1970-årene var ikke bare Nationalteatret. Det var også en rekke andre mindre teaterinstitusjoner uten søyler, institusjoner som gjerne ville ha vært Nationalteatret om de hadde kunnet. Repertoaret i 1970-årenes teater besto av underlige versjoner av Sofokles' Antigone, Nils Kjærs «Det lykkelige valg» samt

«Hærmennene på Helgeland». Ingen likte dette, ikke teatersjefene, ikke instruktørene, ikke skuespillerne, ikke vi publikum. Alle gjennomførte vi teaterbesøkene som et obligatorisk skolefag. Når man kom ut av teatret, syntes man at man hadde gjort en innsats. Før det igjen hadde vi applaudert. Teatret var ikke grensesprengende, men det var høflig. Og som resten av norsk kulturpolitikk var det til minste detalj planlagt av Det Norske Arbeiderparti, som etter krigen sensasjonelt hadde skapt jorden, himmelen og Oslo Kommune på ny.

Enkelte vil reagere på en slik fremstilling, og hevde at dette er ikke bare litt feil, det er helt feil, og så vil de rope på en lærd og høflig måte: «Arild Brinchmann!» Og om de ikke blir motsagt, vil de fortsette å rope: «Hålogaland Teater! Oppsøkende teater! Sverre Udnæs!» Og hvis de ikke blir lei av å rope, vil de, i hvert fall noen av dem, etter en stund komme til å rope «Tramteatret!» også.

Men at for eksempel Sverre Udnæs eller politisk teater dominerte 70-tallet er like lite sant som at 1950-årenes Norge var preget av rockeopptøyer. Vi fortegner den ikke helt nære fortiden med å huske unntakene bedre enn regelen, det rare mer enn det vanlige.

Hva mer var vanlig og rart i 1970-årene? Tja. Vi hadde ikke PC-er og fremdeles bare en riksdekkende fjernsynskanal. Oljekrisa i 1973 markerte slutten på en rekordlang høykonjunktur, ifølge historikeren Hobshawn en gullalder vi aldri noen gang vil komme til å oppleve maken til. De som trodde den jevne veksten skulle fortsette til evig tid, ble rystet. Vesten ble rammet av prisstigning og arbeidsløshet. Men Norge hadde olje, som ga arbeiderpartiregjeringene muligheten til å støtte skipsfart og industri med milliardbeløp. Det ble foretatt omfattende strukturendringer i arbeidslivet, storkonserner overtok og antall industriarbeidere sank. USA fullførte sitt massedrap på fire millioner mennesker i Indokina mens Unge Høyre ropte «Bomb Hanoi». Israel vant stadig Melodi Grand Prix, Norge sa nei til EF, Fremskrittspartiet, AKP og SV ble stiftet, Nixon besøkte Kina, kvinnebevegelsen sto frem og Bob Dylan ga ut «Blood on the Tracks». I Det Norske Studentersamfunn dominerte Rød Front, en nykommunistisk gruppering som agiterte for væpnet revolusjon (rare, men de ble vanlige etter hvert). Beatles ble oppløst og Elvis Presley døde. Fleksnes gikk på TV og Abba sang «Thank you for the music».

Vi som kom til å utgjøre Tramteatret var unge i dette tiåret og de fleste av oss studerte ved universitetet i Oslo. Det gjaldt Liv Aakvik, Terje Nordby, Arne Garvang, Marianne Krogness, John Nyutstumo, Magne Bruteig, Per Kjeve, Billy Johansson, Bodil Maal og Bente Gjærum (De to siste falt av etter hvert. Helge Winther-Larsen, Kine Hellebust, Anders Rogg, Anne Nyutstumo og Henning Westeng kom med tid og stunder til.). Vi (og en del flere enn de nevnte) fant hverandre i vår deltagelse i Studentersamfunnets teater i Oslo der vi produserte røde revyer og agitatoriske kulturinnslag til pausefyll under lørdagsmøtene og allmenn vekkelse til tjeneste for ytterste venstre fløy. Vi var allerede da godt hjulpet av Sigve Bøe, som bistått av

Peter Lindbæk bidro med hardt tiltrengt profesjonell erfaring og utrettelig arbeidsinnsats. Sigve har en gang selv kalt seg Tramteatrets mor, en påstand vi i Tramteatret motstridende (vi vil helst ha ønsket å ha skapt oss helt selv, men det er ikke sant) må gå med på. Peter stilte opp på mange plan og med høyst utradisjonelle metoder, som å forfølge daværende teateranmelder i Dagbladet Erik Pierstorff på ski i marka for å få ham til å komme på forestilling.

Vi hadde glede av å produsere små sketsjer og sanger og begynte å tenke på hvordan det kunne ha vært om settingen hadde vært annerledes, temaene videre, publikum større, tiden til å arbeide gjennom stoffet virkelig god, mulighetene der til å lage egne, hele forestillinger. Tenk å leve av å spille teater, annerledes teater, engasjert, kritisk teater som holder mål, som kommuniserer. En dag kom noen av oss sammen på Livs initiativ og samlet oss rundt visjonen om en ny norsk fri teatergruppe. Hvem skulle den bestå av? Oss. Hvem kunne vi få hjelp av? Ingen. Kunne vi klare det? Ja, i våre mest optimistiske øyeblikk trodde vi det. Vi stiftet Tramteatret i et optimistisk øyeblikk. Vi forsøkte å innbille oss at det gikk et historisk sus gjennom rommet.

Våre mest velmenende venner forklarte oss at en ting var å lykkes blant venstrevridde studenter, «folk» var noe helt annet. Deler av studentmiljøet hadde en skrekkblandet beundring for «folk», som et mangehodet monster i et parallelt men fremmed univers. «Folk» var noe man sang sentimentale sanger om og delte ut løpesedler til tidlig om morgenen. (Kanskje har det en sammenheng med at Tramteatrets medlemmer hadde en tungt overveiende folkelig bakgrunn at vi aldri klarte å lære oss denne sykkelige respekten for «folk».) Andre mente det var praktisk ugjennomførlig, det fantes ikke støtteordninger til den slags og hvor i all verden skulle vi få midler fra og da vi pekte på eksemplet Fria Pro-teatern i Sverige, svarte de at Sverige er et helt annet land og at vi ikke var Fria Pro-teatern, og det hadde de jo rett i, på den annen side visste vi at ingen hadde sultet i hjel i Norge de siste 150 år. Våre politiske venner mente at det å danne fri gruppe var politisk feilaktig, jeg husker ikke nøyaktig hvorfor, trolig hørtes det litt for gøyalt ut. Våre venner i kulturlivet smilte høflig og snudde seg en annen vei. Ikke en trodde på oss, ikke en eneste.

Vi lyktes, og det er altså ikke våre daværende venners fortjeneste. Hvorfor vi lyktes, er et spørsmål det kan være interessant å forsøke å finne ut av.

Med at vi lyktes, mener jeg ikke at vi hadde suksess. Annethvert menneske i verden kan ha suksess, om det bare er arbeidsomt nok eller kommer seg på TV eller kjenner noen. Med at vi lyktes, mener jeg blant annet følgende: Vi satt i en Osloleilighet i 1976 og dannet en fri, profesjonell teatergruppe på ren entusiasme og fullstendig uten rot i virkeligheten. Vi kunne knapt nok våre fag. Til tross for dette ble Tramteatret en institusjon, riktig nok uten søyler og iddefjordgranitt, men en reell og levende virksomhet som jevnlig produserte musikkrevyer og tidvis radio-programmer og TV-serier og et tosifret antall LP-plater, mye av høy kvalitet, fikk et

stort publikum, ble et mediefenomen, fikk et høyt antall enorme (til tider nesegruse) kritikker fra et stort spekter av anmeldere, ble en realitet å regne med i kulturlivet, fikk respekt fra hold så forskjellige som fra grunnplanet i fagbevegelsen til høyt oppe i departementene, gjestet med suksess og respektfulle og varme mottagelser Danmark, Sverige og Finland, utgjorde i gjennomsnitt 15, til tider 30, arbeidsplasser i Oslo, og kanskje aller viktigst; var med på å ta livet av vrangforestillinger om at underholdning nødvendigvis må være innholdsløs og at kritisk (den gangen het det politisk) teater ikke engasjerer et stort publikum. Og motbeviste at alle organiserte kulturfenomenene trenger å være planlagt av Arbeiderpartiet.

Det er viktig nok, men ikke kjernen. Kjerner lar seg ikke beskrive, men de kan belyses. Vi som har vært medlemmer av Tramteatret, har i løpet av de mer enn 18 årene som har gått siden nedleggelsen, opplevd mange slike belyningspunkter. Eksempel: Jeg treffer et menneske der det er naturlig å fortelle hvor man kommer fra og hva man har gjort i livet. Før eller senere kommer jeg da naturlig nok til at jeg har vært tekstforfatter i Tramteatret. Da oppstår det gjerne et dempet smil i den andres ansikt og noen bekymringer forsvinner. Ja, faktisk. Uttalt eller ikke kommer det en melding om at Tramteatret utgjør en gledesfylt del av vedkommendes opplevelsessfære, det har en plass i den andres sinn, erfaringen kan spenne over et spekter fra fjern barndomsopplevelse til ivrig og engasjert publikummer, graden av tilknytning variere sterkt, holdningen gå fra sterk begeistring til begrenset interesse, men smilet er det samme. Det uttrykker at vi har noe felles, noe uvørent og frigjørende, et snev av magi som ennå lever og ikke kan forsvinne.

Det er dette jeg mener med at vi lyktes.

Hvorfor lyktes vi?

Her er noen punkter.

1. Ekte engasjement. Ambisjonsnivået var høyt og nedfelte seg i hardt arbeid. Bak arbeidet lå et engasjement, det politiske engasjementet var halve drivkraften. Dette var ikke et liksom-engasjement, vi laget ikke forestillinger vi syntes vi burde lage (det hadde vi gjort i Studentersamfunnet), men det var et ekte engasjement, vi laget forestillinger som formidlet nøyaktig det vi ville at de skulle formidle. Vi hadde i utgangspunktet en radikal holdning til tilværelsen, vi var på godt og ondt ekte barn av de nyss impresjonistisk beskrevne 1970-årene, men ubundet av partier, retninger, prinsipper og fasttømrede meninger. Om vi støtte på et problem med våre egne meninger underveis og fant ut at vi faktisk hadde tatt feil, så forandret vi meninger. Forestillingen fikk da preg av det.

2. Sterk tro på og til dels begeistring for oss selv. Følelsen av å stå fullstendig uten støttespillere ble hurtig konvertert til hardt tiltrengt selvtillit. Oppmuntringsnivået internt var høyt, den indre lojaliteten til tider total, gleden over å få det til kan sammenlignes med gleden hos en tenkt dødsdømt pasient som trosser alle advarsler, trener på sin egen måte og blir Norgesmester i maraton. Vi gjorde akkurat det vi

ville, på den måten vi til enhver tid fant det for godt. Det var gledesfylt å være Tramteatret, å oppleve ekte kommunikasjon med publikum, det være seg soldater på Setermoen, revypublikummet på Chat Noir, ungdom i Århus, 7000 deltagere i Barnas Dag i Porsgrunn eller 23 fremmøtte i Sykkulven. Vi var stolte av forestillingene og forsøkte stadig å forbedre dem. Den andre halvparten av drivkraften besto i utemmet arbeids- og spilleglede.

3. Gode arbeidsmetoder. Arbeidet fra idé til forestilling er systematisert slik av herværende programredaktør:

1. Grundig research og problematisering av tema: Alle deltar.
 2. Absolutt anarkistisk ideblomstring: prinsippet «ingen ide er for dårlig til å legges på bordet» styrer. Alle deltar.
 3. Forfatter & komponist gis full frihet til å levere sitt «forslag».
 4. En nådeløs prosess med kritikk av teksten. Alle deltar.
 5. Forfatter/komponist leverer nye og forbedrede forslag.
- Pkt 4 og 5 gjentas så lenge det er nødvendig.

Det at alle skulle delta i idé-arbeidet, bunnet ikke i noe demokratisk ideal, vi gjorde det ikke slik fordi det var korrekt, men fordi det var på denne måten vi klarte å lage best mulige forestillinger. Alt i Tramteatret ble underordnet resultatet.

En personlig kommentar til dette: Det kan høres vanskelig og trangt ut det å være forfatter i en slik sammenheng, og en sjelden gang kunne det også føles slik. Men det omvendte var mye oftere tilfelle. Jeg følte meg aldri som noen kollektivets funksjonær, det var tvert om et privilegium å få en hel haug med idéer i fanget til fritt bruk. Og hvis det hendte jeg forkastet samtlige og fant på noe nytt i farten, var ikke responsen fra de andre skuffelse, nei, tvert imot ny begeistring, vel og merke om det var hold i de nye idéene. Og en ting får man definitivt ut av det å være Tramteatrets tekstforfatter: Man lærer å tåle kritikk, ja endog å elske den. Private nykker og selvhøytidelighet fungerer dårlig foran speilet på badet, og overhode ikke i kunstneriske prosesser.

4. En gruppe for sin tid. Vi brukte halvannet år på å lage vår første forestilling «Deep Sea Thriller, en musikkrevy om Norge i en oljealder». De offisielle løgnene om norsk oljeutvinning besto i at landet nå kom til å bli rikt og at det ikke var noen nevneverdig risiko forbundet med noe som helst, hverken ved ensidig økonomi eller den fysiske utvinningen i Nordsjøen. Daværende minister Bjartmar Gjerde uttrykte det slik at en ulykke ved norske oljeinstallasjoner er så utenkelig at selv om statistikken tilsier at det skulle skje, så vil det ikke skje. Som eksempel brukte han at selv om hvert femte barn som blir født er en kineser, er risikoen for å føde en kineser i Norge minimal. (Vi får håpe at hans innsats som minister ikke sto i stil med hans forsøksvis humørfylte og usmakelige omgang med statistiske bilder.) «Deep Sea Thriller» starter i den norrøne gudeverden og kritiserer den offentlige myten om den uproblematisk oljepolitikken. Tre dager før premieren opplevde

Norge sin første ukontrollerte utblåsning. Det umulige skjedde. Bjartmar Gjerde nedkom med en kineser. «Brennaktuelt teater», skrev Pierstorff. «Er det ikke problematisk å høste en suksess på en ulykke?» spurte en nordnorsk avis. «Selvsagt», svarte vi. «Om ikke for oss, som hele tiden har vært kritiske, må da dette være forferdelig problematisk for Arbeiderpartiet».

Det fantes ikke kritisk underholdning i 1977. Da Tramteatret kom, opplevde mange at vi kom fra ingensteder akkurat i tide.

5. En fruktbar formblanding. Sceneforestillingene gikk under navnet «musikkrevyer», trolig mest fordi vi syntes det lød salgbart. Målet med de fleste idéene var å få frem «sketsjer», uten særlig tanke på sammenheng for øvrig. Noen sketsjer ble til 25 minutters innslag, andre til en replikk, de fleste kom aldri lengre enn til idestadiet, et par faktisk ikke dit en gang. Marianne Krogness foreslo av og til «bjørnedans», men falt sånn i latter av sin egen idé at hun aldri klarte å forklare hva hun egentlig mente. Hun har fremdeles ikke klart å forklare det. Jeg vet derfor ennå ikke hva bjørnedansen skulle ha gått ut på, men i enkelte øyeblikk tenker jeg meg den som den ultimate sketsj, Tramteatrets evig uforløste idealnummer (trolig er det best at det ble med tanken), det pussigste av alle pussige nummere, nummeret som ikke eksisterer og symboliserer Tramteatret, for vi var et unntak, en villblomst som sprenger seg opp av asfalten og egentlig ikke burde ha eksistert, selve inkarnasjonen på det rare, det utenkelige, en bjørnedans på roser.

Forhold mellom sketsjer og sanger, mellom bandet og de andre, mellom musikken og den dramatiske teksten, bød på et fruktbart problem det kunne komme uventede formideer ut av, som at bandet i Det Enkleste er Pistol bestyrte baren og at Serum Serum handler om et band hvis leder faktisk tror at han ikke tåler dagslys. Helheten kom gjerne til etter hvert, selv om temaet var gitt på forhånd. «Hvem er redd for frøken Lunde» var det nærmeste vi kom et sosialrealistisk drama, om en arbeidskonflikt. Fabelen i «Det går alltid et korstog» var bygget på intet mindre enn kristendommens utviklingshistorie og «Rats» handlet om at rottene overlever atomkrigen og er klokere enn vi tror. «Det enkleste er pistol» er en surrealistisk fortelling fra prærien der en nybyggerfrue føder en voksen, myk mann i rosa pyjamas, «Hemmelighetene i B-By» er en ungdomskrim med stoffmisbruk som bakteppe og «Drømmen om Elin» handler om å forsøke å overleve høyrebølgen ved å smugle diamanter i ræva. Helheten i forestillingene kunne komme langsomt eller fort etter som enkeltidéene tilsa det. Vi fulgte ikke alltid skjema. Radioens daværende underholdningssjef Rolf Kirkvaag ble tidlig oppmerksom på Tramteatret og ga oss i oppdrag å produsere en halv time radiounderholdning i måneden, en oppgave vi fylte med glede, men av og til kunne det ved siden av forestillinger og heltidsarbeid med neste prosjekt og etter hvert også TV-engasjement bli mye, slik at radioarbeidet i en svart periode gikk under internnavnet «mensen». Nok om det. Utgangspunktet for «Det enkleste er pistol» var visse sanger laget for radio vi mente hadde et stort scenepotensiale. Fabelen ble snekret delvis for å få disse san-

gene til å stemme. Etter Serum Serum opplevde vi at bifigurene Randi og Ronny hadde lang større potensiale enn som så, og vi var blitt glade i dem. I den neste TV-serien spilte de en langt større rolle, og den siste bar deres navn: «Randi og Ronnys Restaurant».

Jo, vi fulgte et skjema, men brøt reglene når magafølelsen tillot det. Av dette oppsto i blant uforutsigbare resultater.

6. En fruktbar form i forandring. «Frøken Lunde» var ikke vår beste forestilling, blant annet krevde den skuespillerteknikker vi på det tidspunktet langt fra behersket fullt ut. Den førte til åndelig bakrus og trist selvrefleksjon. Vi hadde sett opp til tidligere nevnte Fria Proteatern i Sverige, Hålogaland Teater i Tromsø, Brecht og Eissler og hadde fortsatt en gammelromantisk holdning til revolusjonært arbeider-teater. Navnet «Tram» er hentet fra 30-årenes arbeiderbevegelses teatergrupper, som i sin tur fikk det fra sine kamerater i Sovjetunionen. Vi hadde knyttet oss til en tradisjon vi aldri har kommet (og heller ikke har hatt noe ønske om å komme) ut av eller utenom (vi var imidlertid aldri knyttet til noen organisatorisk bevegelse, hverken gamle eller nye kommunister, hverken feminister eller sosialdemokrater). Men ett eller annet var galt. Det letteste å få øye på var det faktum at vi ikke var bra nok. Vi tok alle våre mangler på alvor og satte fra da av faglig utvikling på alle tenkelige plan i høysetet. Det andre var at det fantes en kløft (for første og siste gang) mellom det vi gjorde og det vi innerst inne hadde lyst til å gjøre; vi hadde drømt om en folkelig forankring men oversett vår egen. Våre røtter het Beatles, Stones og Bob Dylan, våre dramatiske idoler levde fremdeles; Hasse & Tage, Dario Fo og Monty Python. Det fantes frie grupper ute i verden med tyngde og kunnskap vi bøyde oss ydmyke i støvet for, så forskjellige som La Commune i Milano, 7:84 i England og Odin-Teatret i Holstebro. Vi gikk på musikal i London og institusjonsteater i Oslo og holdt kjeft gjennom hele forestillingen for å plukke opp om mulig bare en eneste idé, eller få tips til forbedring. Vi gikk på dansetrening og Ibsenkurs. Men aller viktigst var at vi lærte oss i enda høyere grad å stole på egen humor og eget omdømme. Vi produserte «Back To the '80s» og nådde ut til et enda bredere publikum. Parodien «Å, Livet Svinger» ble 80-årenes låt på norsktoppen. Vi var blitt et større folketetater enn vi noen gang hadde våget å drømme om, vi var blitt hele Norges Tramteatret. Nei, ikke hele. En journalist flybåren fra Vestlandet for et intervju kunne fortelle at drosjesjåføren på turen fra Fornebu til Kolstadgata 17 hadde dosert for ham at Norge kunne ha vært et riktig fint land å leve i, om det bare ikke hadde vært for Gro Harlem Brundtland og Tramteatret.

På begynnelsen av 80-tallet fant Tramteatret sin egen form, uten at noen av oss rakk å reflektere over akkurat det. Vi var opptatt av å finne ut hvordan neste kvelds forestilling kunne bli bedre.

Ja, det var noen punkter. Det finnes andre nærliggende stikkord, som kjemi, talent, mangfoldighet, evne til å tåle motgang og evne til å tåle medgang. Det forekom

stunder med kollektiv depresjon, opprivende konflikter, miserable kritikker, mennesker utslitte av ekstreme arbeidsmengder eller det å aldri ha penger. Nå ja, inntektene kom etter noen år, men mens Riksteatret klaget over å måtte spille inn hele 15 % egeninntekt (det man klarer å tjene i forholdet til totalomsetning som inkluderer offentlig støtte) var Tramteatret aldri under 95%! De fleste av våre skeptiske venner snudde og ble ivrige støtter, men janteloven dør aldri ut. En etablert skuespiller ropte høyt og spydig til oss en morgen i NRK-resepsjonen: «God dag, vellykkede gjeng!» Vi smilte høflige tilbake. Det skjedde i en tid da vi fremdeles tjente to kroner og 75 øre timen. Han som ropte, hadde fast lønn og ekstrainntekter. En formiddag kom det noen fra Oslo Lysverker for å ta strømmen, regningen var ikke betalt. En gang vi kjørte fra Drammen på sen nattertid viste temperaturen inne i bussen minus 17 grader. Vi hadde ikke råd til å avlyse og spilte teater med opptil 40 i feber. Det ble utviklet en til dels voldsom og grotesk internhumor som effektivt forsvarsverk. Det kunne være nærliggende å betegne et siste punkt utholdenhet.

Det finnes folk vi ikke kunne ha klart oss uten; med-trammere Anita Aubert og Toril Aakenes i administrasjonen og Petter Steen på teknikk var alle en del av fellesskapet. I tillegg til tidligere nevnte Sigve Bøe og Peter Lindbæk har Knut Walle, Lennart Lidstrøm og Klaus Hagerup bidratt med regi i større eller mindre grad, og i svært stor grad Kalle Fürst i fjernsynet. Thea Stabell og Sigmund Sæverud kom innom og holdt kurs. Av de som ikke lenger er i blant oss bidro Anita Rummelhoff som instruktør og byheks og Finn Ludt lærte oss å tolke sangtekster. Thorsten Dulrud og Carsten Loly spilte trommer og Guttorm Grevling i hver sin periode, Harald Egede-Nissen bidro generøst på den scenografiske siden i pionertiden.

Vi skapte et nytt norsk teater i Dionysos' ånd, det levde i ti år. Dette var utvilsomt en av de rare tingene som skjedde for 20-30 år siden. Og vi la ned Tramteatret selv, så det aldri skulle få anledning til å utvikle seg til noe helt vanlig.

Anne Nyutstumo
KJÆRT BARN HAR MANGE NAVN

Her følger et nennsomt utvalg basert på en skrantende hukommelse og livlig fantasi:

Tidlig åttital, en sen kveld, vi ankommer et hotell i Bø i Telemark. Resepsjonisten ble lettere stressa av at vi var så mange og nærmest stilte oss opp i kø så han kunne få skrevet oss inn, pent for hånd.

Førstemann ut var Per Kjeve og etter mye om og men godtok resepsjonisten dette navnet.

Så var det Hellebust sin tur, han likte ikke det navnet heller...

Nestemann i køa var John, broder'n. Da ga han opp, og vi fikk skrive oss inn selv.

Endel journalister har også utvist livlig fantasi og diktertrang. Fant vi lite å hygge oss med i forhåndstaler og anmeldelser, kunne vi jo bare lese hvilke navn vi var blitt tildelt i de forskjellige publikasjoner.

Terje Nordby - burde være enkelt og greit, men journalistene kjenner ingen grenser: "Mulby"...ikke dårlig.

Marianne Krogness - trykkfeilsdjevelen jobbet hardt med denne og endte opp med - "Frode"...!?

Liv Aakvik - etter noen artige trykkfeil falt vi ned på "Lim". I tillegg kom diverse lyder utviklet under utøvelse av den tidligste versjon av det elektroniske spillet TENNIS på utallige pensjonater. Billy og Helge stønnet så fælt når de spilte at alt det vi andre sa ble etterfulgt av et stønn -oioioi! - ergo "Limoi".

Per Kjeve - populært kalt "Kjelkeper"! Vi hadde alltid kalt ham Pelle; Kine sitter på kontoret, får telefon og spørsmål om etternavnet Kjeve kunne stemme? Det kunne det vel ikke, tenkte Kine, så hun kom fram til at det måtte være Kjelke (det er vel ingen som heter Kjeve!?).

Kine Hellebust - lyder kun "Anne Katrine" og "Bust" i det offentlige rom.

Helge Winther-Larsen - etter sigende har han et fantastisk sprøkjøre - derav navnet "Lørsen".

Magne Bruteig - etter flere år med forsiktig nipping til Advocaat Eggelikør måtte det bli "Phylla".

Arne Garvang - via "Garvis" til "Pippen". I wonder why? Det gjør han, ôg!

Billy Johansson - da hans mor ropte "Karl Ewald!" skjønte vi ikke bæret. Han har alltid hett Billy. Sikkert fordi Morgan var opptatt.

Henning Westeng - grei skuring, vi kaller ham Gunnar fordi han heter det.

John Nyutstumo/Anne Nyutstumo - disse tar jeg under ett. Det hendte en gang

iblant at etternavnet var korrekt, men da var fornavnene Arne, Knut osv.

Et knippe etternavn: Nystumo, Nyssetseter (han har gitt opp), Nysromenenen (engelsk versjon), Nystutmon, Nymo (han har også gitt opp), Nystutsum, Nysken og - hold deg fast: Nyeste Moen!

Anders Rogg - hvorfor han ble kalt "Bolla" kan jeg ikke begripe! Dette vakre krøllhodet jeg lærte å kjenne i 1979, men "Bolla" het han og gråt sjelden. Og stor var min forbauselse da jeg på slutten av 90-tallet fikk beskjeden fra ham: The artist formerly known as "Bolla" is now to be named "Bjolla"! Oj, inspisientkarriøren i Dameteatret hadde gått ham til hodet!!!

Så: Etter at innværende turnè så ut til å bli en realitet, med alt det innebar for en av to kapellmestere - ja tenk på kor-øvelser og 25 låter og ja tenk selv! - kom det uungåelige tredje "kjælenavn": "Mullah" - je sier itte mer, je...

Kine Hellebust EIN SUFLØR - OG REISELEIARKARRIERE

blei brått avslutta på Maukstadmoen militærleir.

Eg kom til Tramteatret, hausten 1978 som "stand in" for Bodil Maal, som skulle ta hovudfagseksamen. Då tok eg samstundes over dei praktiske gjeremåla ho hadde, det vil seie å pakke ut og inn rekvisittane og å hjelpe turneelektrikar Billy Johansson. I tillegg skulle teatret på turne til Nord Noreg, og sidan eg hadde den største kompetansen på dette feltet, fekk eg også turneleiarstatus. På denne turneen hadde vi heller ikkje råd til sufflør, så eg fekk denne rolla også.

Det første eg gjorde som turneleiar, var å be meg fri frå den første veka på turne. Ikkje populært om ein vil bli skikkeleg turneleiar, men eg var komen inn på eit kurs med den kjente Rudolf Penka, på Teaterskolen i Oslo. Eg blei fritatt og la opp turneen, med økonomiske restriksjonar frå Tramteatrets styre, tinga eg campinghytter på Målselvfossen Camping og laga reiseruta fram til Målselv. Vi avtalte at dei skulle hente meg på Bardufoss flyplass tidleg laurdag, for å køyre ilag til Skiold der vi skulle spele Deep Sea Thriller same kveld.

Men kurset på Teaterskolen blei ferdig så tidleg at eg rakk siste fly til Bardufoss på fredag. Eg landa kl 0035 medio september. Dvs: Stappmørkt og passe kaldt. Dessutan var dette lenge før mobiltelefonane hadde gjort sitt inntog, så eg kunne ikkje få sagt ifrå at eg kom tidlegare. Men eg visste godt kor Målselvfossen Camping var, og la i veg. Eg var sveitt og forkava. Klokka nærma seg 0215, og eg nærma meg Målselvfossen. Vel inne på tunet framfor hyttene blei eg ståande og tenke. - Dette var då merkeleg. Kor er Budt? Eg kika etter bussen vår som burde vere ganske synleg, sjølv om det var mørkt ute. - Mørkt i alle hyttene også? Dei ligg nok og søv. Tenkte eg og ville ikkje vekke dei. Eg gjekk inn på vaskerommet og tok ut nøkkelen i dodøra. Prøvde han i låsane på hyttene. Han passa til den siste og eg låste meg inn. Eg sto og bala med ei fyrstikk då blodet isna i årene. Eit vanvittig brøl frå ei av køyene fekk meg til å skvette baklengs ut døra, låse ho og springe inn på do att. Etter ei tenkande stund med kriseplanar og spørsmål, fann eg det best å bli der eg var. Så eg rulla ut soveposen på golvet omkring do, og kraup nedi den kanarigrøne Ajungilakken. Men først låste eg dodøra for å sikre at ingen ville få infarkt om dei måtte eit ærend i natta.

Neste morgon haika eg til Skiold. På turneplanen sto det at vi skulle vi rigge opp kl 1500, og eg var fem timar for tidleg ute.

Dei andre hadde aldri tatt inn på Målselvfossen Camping, men stoppa på

Sætermoen for å ete. Og då dei fekk eit herremåltid på Gjestehuset pluss det same tilbodet som på campingen, la dei seg til der.

Oppdrag 1: Pakke ut rekvisittane, utford. Oppdrag 2: Hjelpe Billy med koblingar o.a.

Billy sto på ein liten stige med hovudet inni sikringsskapet og skifta kontaktar frå einfase til trefase. Trefase måtte vi ha for at ikkje sikringane i heile huset skulle gå mens vi spelte. Såpass visste eg, men ikkje meir. "Kan du gi meg skrutrekker'n?" Eg heldt i kabelen med den eine handa og bøygde meg ned og tok skrujernet med den andre. Akkurat då: Stjernesmellen! Nyttårsaften frå fotsolane til hypofysen. Hjartet slutta å slå..... Tok seg god tida, låg liksom på lur for å vente om det kom meir, før det endeleg tok til å slå att. Auga gjekk i sirklar, rommet likeså mens kollegane mine dansa ein mystisk sakte vals omkring meg.

Eg vakna etter ei tid, sittande på første rad i kinoen og det første eg tenkte var: "No er eg ikkje allergisk meir".

Etter denne dagen blei eg sett til å pakke opp og ned kostymar i staden.

Billy Johansson
FRAKJØRT I INDRE TROMS

Tramteatret hadde turnebuss. Den het Budt, og hadde en egen sang:
"Hvem frakter kostymer og kasser, forsterkere jenter og lutt,
Mens John sitter inni og gasser, jo det gjør bussen Budt!
For det er det bare Budt som kan, ja det kan bare Budt,
så alle i Tramteatrét kommer fram, å heia, Budtegutt!
2. Hvem er det som aldri er doven, men støtt full av diesel og futt
og snirkler seg utenom loven, jo det er bussen Budt!
ref.: For det er det bare Budt som kan...

OK; John omtales i vers 1. "Sitter inni og gasser – ". For John hadde sertifikat kl II.

Men Tramteatret hadde en sjåfør til – som IKKE omtales i sangen.
Den andre sjåføren var ingen annen enn meg. Billy, bassist og bussjåfør.
Så ville det seg slik en mørk og sen høstkveld i indre Troms at Tramteatret hadde tatt en kort tisse/røyke-pause. Det var kaldt ute og alle skyndte seg inn i Bussen Budt – (der John, ganske riktig satt inni - og gasset.)
Idet jeg kom ut fra det lokale toalett, så jeg baklysene på Budt forsvinne rundt første sving. Det var ikke til å tro. De humlepungene hadde kjørt fra meg!!

Den mørke kalde Tromsnatta senket seg over meg. Det var truende furuskog på alle kanter og meget langt til nærmeste bar, for ikke å si saloon. Gode råd var ikke bare dyre, de var utsolgt. "Herregud og faen" utbrøt jeg halvhøyt. Frostrøyken fra pusten min svedde som en ensom liten sky over den svarte asfalten.
Jeg gjorde noen spede forsøk på å løpe etter de røde baklysene og rope "Hallo" – men det hørte ikke de som satt i bussen og skralte. Ikke annet å vente.
Etter noen kilometer oppdaget de at jeg ikke var med. Og snudde.
Anders bøe utnevnt til tellemann. Etter denne dagen ble det ikke gasset av hverken John eller meg før tellemannen hadde ropt: "12 mann alle!!"
Av og til lurer jeg på hva som ville skjedd dersom de IKKE hadde oppdaget det i tide.
Tro meg, det finnes ting i livet selv en periodecowboy nesten ikke orker å tenke på.

Anders Rogg
DET VAR I DE DAGER
(nærmere bestemt høsten 1977)

... en pianist ikke bare var en pianist, men så klart også sufflør, inspisient og lysmester.

Vi kunne jo ikke spille i mørket, og på den tiden var det bare jeg som visste opp, ned og foran og bak på en lyskaster, for jeg hadde arbeidet på Riksteatret, må vite. Så kom vi til indre Troms, nærmere bestemt Sætermoen, nei forresten, Trøndelag, nærmere bestemt Levanger!! (if my memory serves me well). Der hadde de ikke stige, jo forresten de hadde én, men det var bare en sånn "rett-opp-og-ned-stige", og lysbrua hang midt uti salen. Følgelig var det slett ikke noen vegg i nærheten den kunne lenes opp mot. Alle kunne skryte av at de virkelig IKKE hadde peiling på lys, like mye som jeg kunne skryte av liten til middels høydeskrekk. Hva gjør vi? Det var ikke SÅ lenge til forestilling, heller. A man's got to do what a man's got to do.

Alle kvinner og menn til stigen, den lyskyndige, høydeskrekkridd opp i stigen, som for øvrig svaia noe aldeles for Jeg husket fra et eller annet sted i hukommelsen at uansett hva du gjør i en sånn situasjon: IKKE SE NED! Jeg så nesten ikke ned, men sånn svaia stegan, og stegan svaia sånn, for sånn svaia stegan, og stegan svaia sånn! Gudskjelov var det også i de dager i vår barndom at hele vår "lysdesign" bestod av 12 lyskastere, så det var relativt fort gjort. Høydeskrekken min har vært merkbart bedre siden den dagen.

Anders Rogg

RADIO AKTIV

Det har vist seg at 1980 var et av de mer aktive årene i Tramteatrets historie. Så vi kunne jo likegodt gjøre litt mer...Året før hadde vi bidratt med små radioteaterinnslag i NRK. Det var gøy med radio (også) og vi sa ja til å lage måned-srevy. Det ble i grunnen seks timer radio, det (det året). Programmet het (sjølsagt) Radio Aktiv og gikk i beste sendetid på lørdagskvelden.

JOHN:

Det JEG husker best var da vi skulle lage program med tema sensur i NRK. Om radiofolkene som syntes det var en glimrende idè fordi vi endelig skulle ta rotta på folka i Fjernsynet. Og så var det sensur i radioen det dreide seg om.

Og alle vi kjente som jobba i TV mente at vi endelig hadde fått taket på radiorevyene våre,

det var sannelig på tide å ta de radiofolka for sensuriveren.

LIV:

I messa i NRK var det igrunnen enighet blant fast ansatte, både fra Radio og både fra TV om at endelig begynte Tramteatret å "få det til" i Radio-Aktiv sammenheng. Sannheten er vel heller at akkurat dette programmet fungerte som en slags

lokalrevy.

NRK-ansatte er mennesker, de også.

JOHN:

Radio Aktiv hadde en fast post ved navn "Peddikposten".

Den hadde egen vignett, flerstemt sang; teksten var: Peddik,peddik, peddikposten (repeat & fade)

LIV:

((Og til deg som ikke vet hva peddik er for noe: spør moren eller faren eller bestemoren din))

JOHN:

I Peddikposten presenterte vi raske oppskrifter på hvordan lage f.eks en "fløtepus" eller en "gammel gris" (Finn fram grisen din, ikke slakt den til jul, ikke slakt den til neste

jul heller, eller jula etter der igjen – og vips!! så har du en gammel gris!! Outro vignett)

LIV:

Stor kunst var det muligens ikke, men det er ikke så rent få som savner Peddikposten. Faktisk. Månedlige radiorevyer med en blanding av politisk innhold og det skjæreste tull ala nevnte Peddikpost var faktisk ganske morsomt å holde på med.

Tramteatrets pistol gir dundrende treff

Fra Tramteatrets forestilling i Hamar i går kveld og Johannes.

Raske Tramteatret kan gjøre det! — Det er kanskje et pistol... Tramteatret er forestilling... — en skole fra ende til annen. Her er det bare å se fram i øynene. Det er nemlig dundrende lett de 22 aktørene lyser av denne gangen. Og det skjer med all tydelighet. I spangpunkt er for stykket er vald. Den levlige, skaperte og kule bevegelse ved men både utvilsomt er innført med og høvert på. Men det er innst, og spradende skole, til hørte over hvor skole det er å hør konflikter og problemer med vald. Det er å ramme skole på netter med, og Tramteatret datter til så det ser i en forestilling avr dundrende og kjedelige. Teatergruppen må hør seg i å r å hør av spouten oppen en skole ganger under gjedende forestilling i

Hamar av Kine Herli på, midt i hørtale til som blir å skole om, som den er med fortan og skole i spouten for vendte til

Gladjentene i Tramteatret, fra venstre Liv, Marianne, Kine og Anne.

Tramteatret må spille ekstra!

Fire hus alt utsolgt i Kristiansand Teater

— Billettsalget til Tramteatret har gått suverent! Jeg er helt utslitt dette har vært en helt forferdelig selvsagt helt fant Skoland i Kristian: teatret må sette tidlig mandag kveld lingene er helt utso billetter Jeg syntes satte opp fire fores sandspublikumet er Så nå har vi bare i igjen på de siste fo mandag, foruten ei hun.

Tramteatret

Seier for satiren

Det er ikke bare hyggelig å måtte konstatere at våre to profesjonelle revyansere nok faller litt pinlig gjennom, når Tramteatret presenterer sitt musikalske og satiriske skuespill i sin nyeste forestilling. «Det eneste er pistol», viser de sin evne til å lenge opp en tidsstemning i ett tema, spinne på det, snu og traktere det, så samtidig får gjennomgå tre forskjellige skuddhold, for å holde oss til terminologien. Og det beste av alt — de gjør det gjennom såldring av enkelttyper. Dermed blir de tidstrikken sammen med underholdningsmomentet og musikkspillet, og skaper en forestilling som blir engasjerende uten at den mister sine seriøse undertoner. Dessverre — til tross for adskillig selvbestalteth innen revyfeltet er det ikke mange som gjør det etter dem her i landet. Ikke desto mindre er dette etter vår mening revykunst på sitt mest meningsfulle og humoristiske. Tramteatret gir deg noe med på veien, når du går ut igjen.

Magne Brandt og Marianne Krognest som et eksempel av tidens vestre-inspirerte indtillima.

denne gang, Ronald Reagans maktovertagelse i USA gir en åpning for nettopp denne satiren og tidens ideeler, både de menneskelige, musikalske og juridiske. Men åpningen skal ses, og samtidig skal man ha et godt grep på tidsstemningen, både den gang og nå, for å kunne smelte det sammen til teatret gjort et stort sprang fremover siden sin forrige forestilling, «Back to the 80s». Den gang behersket de ikke alltid greieren mellom det satiriske, vellykkede og det plumpe. Karikaturene kunne av og til flyte over i feulheter. Denne gang er alt stramt og fint, poengene kunne smelte det sammen til

BLI OPTIMIST

Ny forening dannet

En ny forening til optimistenes beredelse er dannet i B-By. Foreningen er fra Karoline Krøsthus, som ser ut en direkte ledelse til beredelsen av de dramatiske hendelser i beredelsen. «Nå er vi ikke beredte på å gjøre noe med det», sier fru Krøsthus.

Interesserte kan henvende seg til sekretæren i B-Byposten.

Mere ros til

«B-Bylivet går sin gang»:

«Beste norske plate i 80-årene»

Barbara Streisand

«Jeg legger opp» Paul Mc Cartney.

I tillegg er den også blitt nominert til Spellemannsprisen. Selve prisen gikk riktignok til Thorbjørn Egner, men B-Bylaget uttrykker stor glede over nominasjonen. «Vi unner Egner prisen av hele vårt hjerte», sier Dr. Rencor mellom filmopptakene. «Men hvor i allverden er denne Kardemorime by?»

NYTT OPPLAG!

B-B B-B GÅR SIN GANG...
B-BYLIVET GÅR SIN GANG...
TRAMTEATRET

KIRSEBÆR og «KIRSEBÆR» fru Blom.

Erkjenner Blom har henvendt seg til B-Byposten fordi hun var engasjert for at kirsebærene som hun har hørt og silvete laget tydelig og godt, skulle være av den skadelige typen. «Hvordan kan man stikke mellom godt og ond?» spør hun. Vi har hvertags spørsmål for vår ekspert på området, Sara Hansen. «Det er lett», sier hun, «slik kirsebær smaker fint og godt, de gir deg noe kirsebærene smaker helt godt. De kan bli te!»

Fru Blom og andre kirsebærene stude, derav våre beredte.

Grimms Dagligvare

tøker ny elev. Ærlig forretningsmann som kan rydde opp etter seg. Henv. Vanja Grimm.

Vi forlover oss i dag:

Sara Hansen og Krossus Krøsthusen. Adresse for dagen: Branntoma.

Innrammet bilde

av Helmer og Sigurdson ønskes kjøpt

Henv. Stabell et. Bråten.

Privattimer gis

i kroppsbygging og linedans. Henv. Rosalynn Furuknapp.

FRAMTEATRET

DET GÅR ALLTID ET KØRSTOG

Spilles i Oslo (Chateau Renu) i februar/mars

deretter Trondheim, Bergen, Kristiansand, Stavanger.

B-BY

POSTEN

SISTE:

GRIMM TILSTÅR

Har hatt en sår barndom

En av de berøkteste i saken om ammekene, forretningsmannen Gunnar Grimm, har sammen i var-tekstene i dag mer og mer at han var hovedpersonen. Det er ikke noe nytt.

«Jeg har hatt en sår barndom», sa Grimm. «Jeg ville jo studere jus, men mamma og pappa ville på det og lot meg bli i kvarta butikken. Jeg måtte hevde meg krom-

meil med det. De andre ble skole og hende som det er i dag.

ANNONSE!
KJØP WILLIAM CASINOS FEST SAFT!

Bestillinger mottas på store og mindre partier.

En saft som vil bli husket i tusen år!

Stoppes B-Byplaten av politiet? SIDE 2

Bli optimist! BAKSIDEN

Assyrisk kamé i B-By! SIDE 3

HISTORISK GRAMMOFONPLATEUTGIVELSE:

LIV OG LEVNET I B-BY PÅ CASSETT OG VINYL

Det var en slik Adriansen som var en av redaktørene i dag mer og mer som fram at lesere eksplisitt at den nye langspilletplaten «B-Bylivet går sin gang». Platen inneholder en rekke av Karoline Krøsthus' populære tekster og komposisjoner og gir et godt innblikk av livet i B-By. Selve arbeidet Adriansen øns å tyne ut «B-By» de vil men aldri for oss!... en klakk appell til de yngre, i regjering som har alle yngre. Omløpsens karakteristiske plateutgivelse som «den viktigste kulturbeholdning i B-By på riktig måte». Han sier videre at etter at han hadde «Det som ikke skjønner ratta» har livet blitt et helt annet innblikk. «Nå løst jeg begynner å skjønne mitt eget liv!»

Erkjenner Vanja Grimm, som nå begynner å komme seg etter tragedien som så enkelt har sammen beredelse, sier at hun har fått mer tilbake etter denne platen kom og har blitt berørt av eksplisitt til butikken.

«Jeg har ikke hatt så mye på selve platen», sier hun til B-Byposten. «men jeg blir glad ved tanken på hvor mye den kommer til å selge!»

Tramteatret legger landet for sine busshjul

Tromsøen «helt i sin stil på Sidsjøløp i Høytege skole.

Røde faner på Norsktoppen

Reportasje av Bjørn Bratten og Jacques Hviistendahl (foto)

TV-kjendiser og radioaktive

Populere Norsktopp-travere. TV-kjendiser fra Halv-sjus «Serum, serum». Faste, radioaktive innslag i lørdagens underholdningsstilbud. Flere plateutgivelser. Og selvfølgelig — fremdeles like aktive på scenen, der de begynte for tre år siden. Tramteatret har all grunn til å synge «Back to the eighties». De ser ut til å bli et av 80-årenes mediafenomener. Men har suksessen gått til hodet på dem? Er Tramteatret gått over fra å være politiske opprørere til mer ufarlige, salgsvennlige kjendiser?

— Nei, på ingen måte, mener Tramteatrets tekstforfatter Torje Nordby. — Vi mener selv at vi ikke har gått over til kommersialisme. Den samme typen diskusjoner har vi idag som da vi startet. Utgangspunktet vårt har alltid vært at det vi lager ikke skal være midte og ha et meningsfylt innhold. Det viktigste er ikke å lage for markedet. Vi kommer på Norsktoppen, ja vel, men vi har ikke

gjort noe for det, annet enn å gi ut plater! Det er vel å blande sammen begreper når vi blir kalt mer kommersielle fordi vi når frem til flere folk nå enn tidligere. — Det har fremdeles et uttalt politisk grunnsyn i det dere lager? — Ja, men vi blir overhodet ikke dirigert identitært! Vi tilhører venstresiden, selv om det ikke er mulig å plassere oss i noen

partikk. Tramteatret er ikke en enhetlig gruppe, der alle de 14 medlemmene mener det samme. Men vi er enige i enkelte saker, som for eksempel AHA-utbyggingen, oljepolitikk og atomkraft. Vi tar opp aktuelle saker og angriper dem på en ny og kritisk måte. Vi tenker gjerne helt omvendt for å heve lyse en sak. Surt da vi laget en sketsj om at Oslo måtte raseres og fraflyttes for at reimen skulle

gå bettsområde... Menneskesynet vårt er positivt, vi går ut fra at mennesket er dermed samfunnet kan forandres, understreker Nordby vrig. — Dere har prøvd mange former — alt fra sceneteater og plateutgivelser til radio- og TV-programmer. Bli det ikke for mye å gape over, får dere ikke lyst til å konsentrere dere om et medium? — Mulig vi får lyst til det,

men hittil har vi sett på det som en utfordring å prøve ut nye medier. Heltson er teater, uansett det er samarbeidet vi lever av. — Når kan vi vente oss neste Tramteater-ryv? — Vi har planer om en ny sceneproduksjon, som hva den skal handle om og om den i det hele tatt blir «en ryv», er foreløpig et hemmelighet.

I mellomtiden kommer ikke Tramteatret til å ligge på isiden. I disse dager spiller de inn en ny plate med økte norsk rock. Kildegruppen er selvfølgelig «Pelle Parafin Bølgeband», gjengen fra Halv-sjuerom «Serum, serum». To uker i september er de Tramteatret igjen og reiser på Nord-Norge-turné med «Back to the eighties». Tilbake til Østlandet og turst der for «hele landet» skal få se revyen i november. Da skal nemlig fjernsynet sende en times opptak fra den to timer lange forestillingen «Live-innspilling fra Hamar». Ikke nok med det — utpå nyåret, i februar-mars, blir det nok en Halv-sjuerom. De samme personene går igjen som i «Serum, serum», men det blir ingen fortsettelse av den historien.

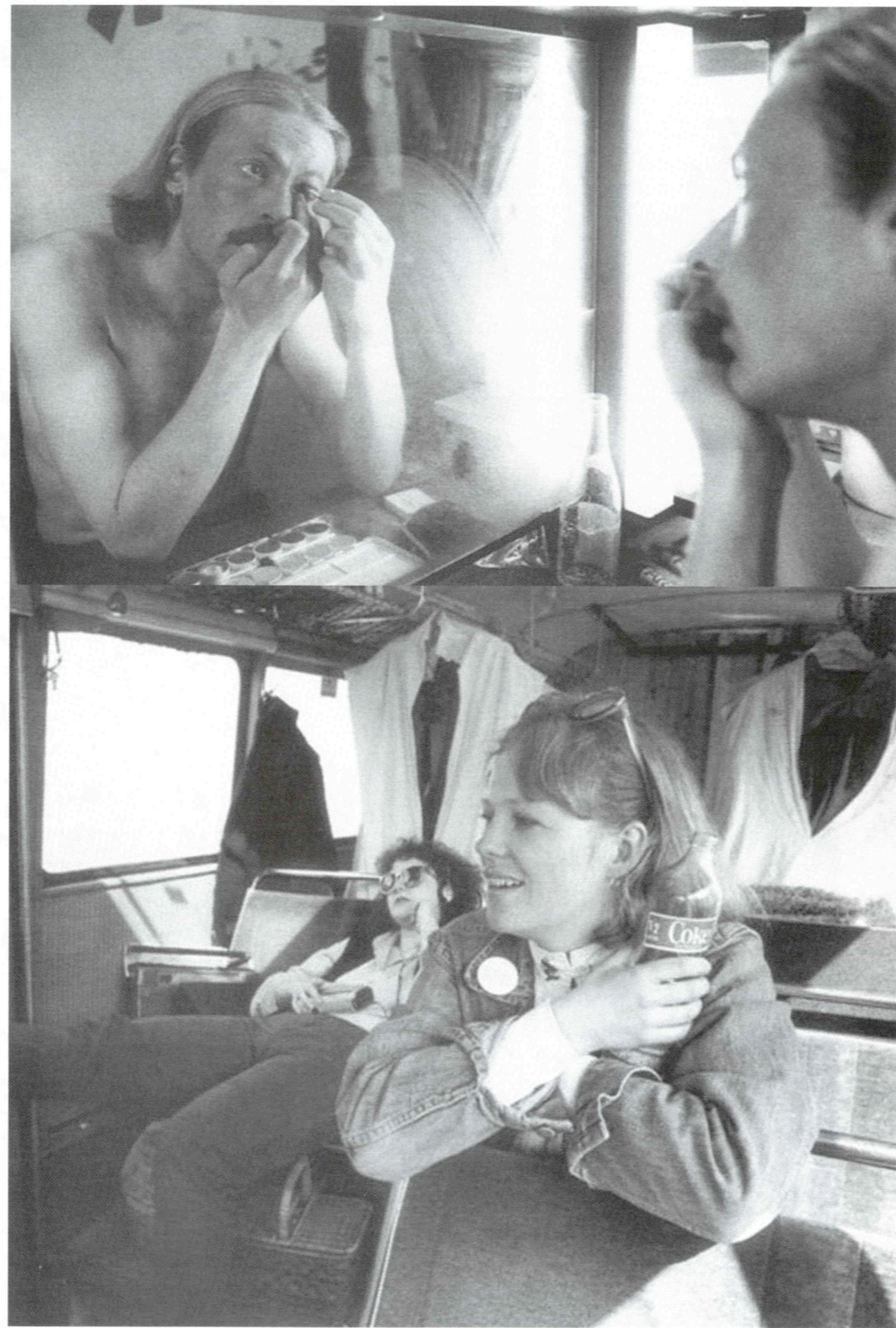
Lørdag kveld begynner Tramteatrets «Radio Aktivitet», et to ukers langt samarbeid med radioformene, sier Nordby. — Det må du forklare nærmere. — Vi prøver å lage merkelig radio, å eksperimentere med radioformene, sier Nordby.

— Vi har oppdaget lydskivene i stedet for å komme til studio med ferdige skiveter og sanger som vi gjorde i begynnelsen, utforsker vi lydskivene med utgangspunkt i et tema, som vi deretter spinner videre på. Lydskivene inneholder de utroligste lyder. Vi forsøker å utnytte radioens egenart, lyden, på en original måte.

64

65

Bylivet Går Sin Gang

Noen ganger kan det kanskje virke øde
midt i ferier og søndag klokka tre
Nordre Torg og Midt i Gate ligger døde
Men B-byhertet slår for det

ref:

For B-bylivet går sin gang
Ja B-bylivet går sin gang
Til B-bylagets feite, sløyte akkompagnement
B-by-livet går sin gang

Og når torvet sveller over av agurker
Da er Midtigate full av sint trafikk
Og forretningsmenn og skolebarn og skurker
Da slår B-by-hjertet nesten klikk

ref.:

Og med sommerhimlen over B-By kirke
kan det hele virke fredelig og greitt
Men husk at ingenting er helt som det kan virke
Og i B-by er det mye som er skjult
ref.: for B-bylivet går sin gang
osv

Den Som Ikke Skjønner Natta

Terje Nordby/Anders Rogg

Aldri før har så mye informasjon vært tilgjengelig for så mange som har skjont så lite.

Det fins tusner av folk som har misforstått verden totalt
de går rundt med mappe og trur de har greie på alt
helt alvorlige menn fullt betalt for å ha hjernen i sving
men den som ikke skjønner natta skjønner ingenting

De går rundt og forstår men har egentlig aldri hatt peil
for de trur det de ser og de ser det de trur men tar feil
for de ser kun de opplagte daglige tinga omkring
men den som ikke skjønner natta skjønner ingenting

De syns drømmer er rare men verden er grei og normal
de har lyseblå skjorte og faren sin som ideal
De vil være i fred og de tanker de har går i ring
Men den som ikke skjønner natta skjønner ingenting

Den som ikke skjønner natta
Den som ikke skjønner natta
Den som ikke skjønner natta
skjønner ingenting
ingenting
ingenting

Det Enkleste Er Pistol

Tittelmelodien fra Tramteatrets mest besøkte musikkrevy noen sinne. Uttrykket er ofte sørgelig aktuelt og dukker ofte opp som overskrift i avisene.

Du kan lese og studere til du blir doktor og cand theol
Om hvordan løse konflikter , hvis vennskaps forhold svikter
Du kan lære å forhandle med regler, bord og stol
Men det enkleste er å løse konflikten med pistol
Pistol, Pistol
Det enkleste er pistol

Det fins ganske mange meninger
Under vår felels sol
Det fins flust av disputaser
mellomland og folk og raser
Det kan være du ikke liker
at din nabo er spanjol
Vel, det enkelste er å løse
konflikten med pistol
Pistol, Pistol, det enkleste er pistol

En dag kan du ha trang til
å gå innom nærmeste pol
Du er kanskje helt utav deg
For din venn har gått i fra deg
Og du tenker det blir bedre hvis du drikker alkohol
Men det enkleste er å løse
problemet med pistol
Pistol pistol
Det enkleste er pistol

Gutt Med Humør

(Fra "Hemmelighetene i B-By" 1982. Fremført av B-bylaget Horn & Pyl)
Alle verdens oppskrifter på mannsidealet, kortfattet. Ingen vet helt hvor denne sangen stammer fra, men viktig er den.

En gutt skal ha helse og styrke og karakter
Han skal kunne svømme baklengs og enda mer
Han skal adlyde ordre og la Herren velge sin vei
Og ha evnen til å more seg
Hurra! Hurra! Hurra!

Ingeting Er For Sent

Hvis Tramteatrets samlede budskap skulle komprimeres til en enkelt sang, ville det muligens være denne.

Noen tror at livet helst bør leves uten smil
Noen tror at kjærtegn gjør nervøs
Noen sitter klistra til sin sofa eller bil
sikre på å aldri komme løs

Men vil du kan du leve ditt eget liv
og gå på dine egne bein - hvorsomhelst
og ingenting er forseint
ingenting er forseint
ingenting er forseint

Noen trenger sutteklut og noen trenger sprit
Noen trenger kos og atter kos
Noen røyker tobakk mens de løper hit og dit
og noen trenger alltid å få ros

Men vil du kan du leve ditt eget liv
og gå på dine egne bein - hvorsomhelst
Og ingenting er forseint, Ingenting er forseint
Ingenting er forseint

Noen tror på supermann og noen tror på Gud
Noen tror på arbeid uten stopp
Noen går og venter og de venter livet ut
på undere som aldri dukker opp

Men vil du kan du leve ditt eget liv
og gå på dine egne bein - hvorsomhelst
Og ingenting er for seint
Ingenting er forseint
Ingenting er forseint

Bare Jeg Får Kose Meg I Bingen Min

(Fra "Hemmelighetene i B-by" 1982, fremført av Willy Bingen & the Bingos"
Høyrebølgen fikk storslåtte resultater, ikke minst på det kulturelle området. Dette er
en hyllest til det apolitiske menneske.

Når noen spør meg, har du det bra
så svarer jeg, jatakk, bra takk, bra
Og hvorfor det, vil de kanskje lure på
da synger jeg for dem som så:
jeg synger

(ref)
Bare jeg får kose meg i bingen min, kan de andre gjøre hva de vil
Ja, bare jeg får kose meg i bingen min, er det ikke noe mere som skal til
For i min bingelingelill, ja der blir jeg glad og snill
og der føler jeg at jeg er til

I politikken der har jeg det greitt, det andre synes er tragisk og leitt,
Det lar jeg bli et problem for dem, selv smiler jeg slapt og går hjem
og synger.

ref.

Ja, uansett hva man spør meg om, kanskje min mening, mitt råd eller min dom
Og hvordan er været og tror du på Gud
og hvorfor ser du så skitten ut –
så si'r jeg:
ref

Naken Greve Jager Neger Med Øks

"Mann bitt av hund" er en langt dårligere overskrift enn "Hund bitt av mann", lærer man på journalistikolen. Få oppfyller imidlertid løssalgssavisenes drøm som denne.

Naken greve jager neger med øks – å! åå!!
En flink journalist med et hjerte av gull
fikk jobb i et nyhetsblad
Bare skriv hva du vil, gjerne tøys eller tull
Men skriv noe folk vil ha!
Journalisten dro rundt med sin skrivemaskin, intervjuet i krok og krik
og skrev ned en artikkel dramatisk og fin,
men hans sjef sa: "Å nei, ikke slik"
Det er altfor alminnelig det der
Jeg har et bedre eksempel her
Skriv heller:

(ref)
naken greve jager enger med øks,
Negeren er prins i Sudan
Greven er kjendis og svært pervers
Og kona hans er narkoman
Kanskje er jeg sexy men ikke spedalsk
sier negeren til Daglig Lyv
Grevinnen er sinnssyk og greven er falsk
og selv er jeg innbruddstyv
Naken greve jager neger med øks – å ! åå!!
Naken greve jager neger med øks – å! åå!!

Journalisten ble lei seg og nedfor og trist
men han ga ikke opp for det
Nei, han brukte sin dyktighet som journalist
tok notisblokk og reiste av sted
Til Sudan for å finne en prins som var tyv
Men der ble han nesten slått ihjel
Av en splintbombe fra et sovjet-bombefly
Men han kom tilbake like hel
Reportasjen var spennende og bra
Men sjefen var like sta og sa
skriv heller:

(ref) naken greve osv

Journalisten han hengte seg straks i en stall
men med sjefen gikk det veldig bar
hans eneste moral var opplagstall
og han ble sjef for enda flere blad
Hans motto var slik at historien er god kun hvis folk blir nysgjerrige nok
Og det fikser man best med litt mord og litt blot
slik at leseren får litt sjokk
Og samme hva slags story det er
Så skal den ligne på denne her, som lyder
ref: Naken greve jager neger med øks - osv

Tilbake Til By'n

Det finnes utrolig mange sanger som handler om hvor gøy det er på landet. Så finnes det noen få, desperate noen, om byen. Dette er en av dem. Fra TV-serien "Pelle Parafins Bøljeband og Automatspøkelsene".

Hver gang jeg tilfeldigvis havner ute på landet
Blant fluer og mygg og tyttebær og stress
Der du alltid må harve og mjælke og hoppe i vannet
Eller pæle deg ut på ski i marka-dress

så lengter jeg tilbake til by'n,
langt fra fluesurr og heste-fnys
der hvor bilene bremses naturlig
og det fins kino og gatelys
Ja, her gang når jeg trur jeg skal tørne
på grunn av dyreliv og nærbutikk
så lengter jeg til super'n på hjørnet
og til glassmagasin og trikk
Tilbake til by'n
Tilbake til by'n

Folk fra landet er ålreit og spesielt Ragna
Så om du sku være fra Jæren eller Stryn
Så er d'ikke det jeg vil fram til men jeg blir forbanna
på dem som trur at det bare er heslig i by'n
For jeg vil alltid tilbake til by'n
for det er lissom der jeg bor
Iblant busser og kiosker og blokker
og forsterkere og far og mor
Åja, hver gang når jeg trur jeg skal tørne
På grunn av dyreliv og nærbutikk
Så lengter jeg til supern på hjørnet
og til glassmagasin og trikk
Tilbake til by'n
Tilbake til by'n

At Dere Tør

"Noe av det jeg angrer mest på i min politiske karriere, er at jeg støttet nedleggelsen av fritidsklubber på 80-tallet. Fritidsklubber har definitivt en forebyggende effekt." Albert Nordengen, ordfører i Oslo.

Spare på og skjære ned
At dere tør
Smile og beklage det
At dere tør
Bortforklare rubb og stubb:
"Ingen fritidsklubb er verdens navle"
Nei, men se deg rundt omkring
Uten har vi ingenting
At dere tør

Velferdsstat og politi
At dere tør
Oljeland og krisetid
At dere tør
Alle barn skal tie trygt,
ordføreren smiler stygt i TV
Ber oss vise vennlighet, snillhet og takknemlighet
At dere tør
At dere tør

Tør la oss aleine med ei kølsvart vinternatt
Full av smarte spøkelser som aldri sjøl blir tatt
Tør la vær' å skjønne at å spare penger nå
Blir dyrere enn dere kan fatte og forstå

Sitter i kommunehus – at dere tør
Atyrer uten rock og blues – at dere tør
Ordfører'n har sjelefred
sjøl har han et sted å stikke innom
Noen dør i ensomhet
Andre tenker lønnsomhet
At dere tør

Ett Eneste Rom

Alle er enige i at ungdom må være seg selv og finne sitt eget uttrykk, verre blir det når de forlanger å ha et sted å gjøre det på.

Det fins flere hundre tusen hus i landet
med flere millioner rom i alt
Fra SAS-hotell til båthus ned' ved vannet
Så det kan da ikke være urimelig galt

Å be om ett eneste rom vi kan ha for oss sjøl
En gammel fabrikk eller et kjellerhøl
Ett eneste rom vi kan ha for oss sjøl
Ett eneste rom hvor vi ikke forgår
Hvor vi kan spille musikk som bare er vår

Ett eneste rom
Ett eneste rom
Ett eneste rom
Ett eneste rom

Det fins villaer med portnerhus i hagen
Det fins rom som kun blir brukt i ny og ne
av trøtte menn som gjesper hele dagen
Vi ha'kke tenkt å gjøre det

Vi vil ha ett eneste rom vi kan ha for oss sjøl
En gammel fabrikk eller et kjellerhøl
Ett eneste rom vi kan ha for oss sjøl
Ett eneste rom hvor vi ikke forgår
Hvor vi kan spille musikk som bare er vår

Ett eneste rom...

Det fins luksusrom og venterom og portrom
og svære haller fulle av industri
Det fins alburom og klasserom og hulrom
Det må da fins et rom vi kan puste i

Må finnes ett eneste rom vi kan ha for oss sjøl
En gammel fabrikk eller et kjellerhøl
Ett eneste rom vi kan ha for oss sjøl
Ett eneste rom hvor vi ikke forgår
Hvor vi kan spille musikk som bare er vår

Ett eneste rom...

(Her Kommer) Pelle Parafins Bøljeband

Her kommer Pelle Parafins Bøljeband
Som spiller Ny Bølje- musikk
Vi spiller i Pelles kjeller,
for der er det best akustikk
Vi er veldig, veldig gode
Vi er like bra som strikk
Ja vi er Pelle Parafins Bøljeband
Som spiller Ny Bøljemusikk

På piano har vi Leon Latex
han er liten, men god for det
På bass har vi Billy Bettong
Og snart vil vi få suksess
Og trommer slår Guttorm Grevling
Med stødig og god rytmikk
Ja vi er Pelle Parafins Bøljeband
Som spiller Ny Bøljemusikk

På gittar har vi Pelle Parafin
Han er bandets komponist
På sang har vi Ragna Rekkverk,
en fremragende artist
Og Sandra Salamander
Og Frida Frosi er også med
Ja vi er Pelle Parafins Bøljeband
Og en dag vil vi få suksess

Nasjonalkor

(fra Radio Aktiv og Det enkleste er Pistol. 1980)
Problemet med norsk nasjonalromantisk poesi er at den ikke kan bli nasjonal og romantisk nok, men hvis man komprimerer den, hjelper det. Fra musikkerevyen "Det enkleste er pistol".

Norrønafolket det vi fare
det vil føre kraft til
Sønner av Norge, det e-eldgamle rike
Hold nå takten der (takten, takten)
Den norske sjømann er et gjennombarket folkeferd
Brede seil over Nordsjø går
Småsporven går i tunet
Norge mitt Norge
Hytter og hus og ingen Borge ingen borge
Det gamle Norge med klippeborge meg huer best

Norges beste vern og feste er dets høye fjell
og mens vi synger muntre i klynger
sprenger vi berget i luften med krutt
PANG!
Se Norges Blomsterdal
Du gamla, du fria

Tralalalalala!
Ja lystelig det er i nord blant fjell og li og
fjordene blåner som markens fiol
og grisen heiter Giss Giss Giss
Der ligger et land mot den evige sne
I revnene kun er det
svulmende hjerter og glødende kinner
Du gamla, du fria
HYSJ!!!
svulmende hjerter og glødende kinner
Pytt pytt, det så seg lagar, alle dager
Svulmende hjerter og glødende kinner
Svulmende hjerter og glødende kinner
og fjellene selv roper høyt
Koko, koko, kokokokokokoSLUTT

Randi & Ronni

Randi sier at jeg er utstyrt med mindre bagasje enn andre, men det er faktisk tvert om, sier Ronni, – jeg har bestandig gjøkuret på ryggen.

Vi sneik oss inn på selveste slottet
for å stjele en serumflakong
Vi overlista en gardesjef
bak kongens paviljong
Vi lurte oss langs et gelender
og satte to gardister på plass
Og så lurte vi oss sjøl sånn at gjøken og jeg
blei sittende fast på dass

Iddiot!

Jamen vi gjorde jo det Randi!

Du ska'kke si det her da vettu.

Kom igjen 'a Randi, så tar vi refrenget.

Ja vi er Randi og Ronni og en dag ska vi gjørra no svært
og gubevars så mye vi har stjært
Vi er menigmanns mareritt - så du bør låse inn sølvtøyet ditt
Bare lås det inn i skapet for vi tør'kke bruke dynamitt

Iddiot!

Jamen du er jo skuddredd du Randi!

Du sku'kke ha vært tjuv, du skulle vært kålrot!

Ja.

Spell! (saxsolo følger)

Et utstoppa æljehue - en sofa og et hoppetau
Det stjal vi i forrige uke - Nei vi fant det på en søplehaug

Iddot!

Iddot?

Vi sneik oss inn på trikken uten å betale en mynt
Men vi blei slått så vi ramla ut igjen før turen hadde begynt

Åååå, du sku'kke vært tjuv, du sku vært....

Kålrot. Kom igjen Randi, så tar vi refrenget

Ja vi er Randi og Ronni og en dag ska vi gjørra no svært
og gubevars så mye vi har stjært
Når det gjelder å være tyst - og ikke si et eneste knyst
så røper alltid gjøken oss bare fordi han har lyst

ÅÅÅÅÅÅÅÅÅÅ.....

Dø Randi, jeg sku'kke vært tjuv, jeg sku vært kålrot.

Rektig. Spell!

Snø

En av Tramteatrets få protestsanger. Den har dessverre ikke hjulpet.

Ja er du norsk så har du ski på beina
Og ski på beina skal du alltid ha
Mot store hvite skoger skal du daffe
Og frost og snø skal få deg yr og glad

Nei ned med alt som vinter'n bringer med seg
Og ned med julefryd og vintersport
Forkjølelser, forfrysninger og armbrudd
Det vises aldri fram på julekort

Til alle som er glad i norske vintre
Kom gi meg argumenter og bevis
Hva er så bra med kalde, mørke netter
Med motorstopp og vindu fullt av is?

Nei ned med alt som...

Snø snø
Fyller meg med sinne
Snø snø
sperrer alle inne
Snø snø
Vinter'n gjør meg bare sprø

Nei ned med alt som...

Et snøfnugg er et såkalt lite kunstverk
Og hvert et fnugg er ålreit sånn for seg
Men når de samler seg og blir til fonner
Og skred og ras da takker jeg for meg

Nei ned med alt som...

Snø snø
Fyller meg med sinne
Snø snø
sperrer alle inne
Snø snø
Vinter'n gjør meg bare sprø

Til Gleden

Original: Schiller og Beethoven. De elyseiske sletter var de gamle grekeres håp om et lyst rike etter døden, et sted i kontinuerlig fornyelse i motsetning til underverdens kjedsommelige rutiner.

Glede, født av guders gnister! Datter av Elysium!
Ildberuset trår vi inn i gledens, lysets helligdom!
Se, din trollmakt gjenforener
alt som var atskilt, fullt av savn
Alle mennesker blir brødre
under gledens vingefavn!

Gleden er den sterke fjær i evighet og all natur
Driver alle hjul som er i hjertet av vårt verdensur
Den får solen frem på en himmel
skaper blomst utav en knopp
fins i fjerne stjernevimmel
der vår tanke må gi opp

Tørr Selleristang Blues

Spionhelten Ernst Bernts tristesse over å mangle sin yndlingsgrønnsak. Fra "Hemmelighetene i B-By".

Når stengene blir brune
og kvasten faller av
da kan jeg bare synge blues
Da er det fæle tider
selleri og sellera
Og jeg kan ikke huske
at jeg noengang var glad
For bitter er min grønnsak
og tomt er mitt hus
:/: Å - tørr selleristang blues :/:

Nå modnes i Guds hage
den friske grønne stang
og jeg er blitt ei fattiglus
For baksiden av mynten
er at den tar slutt en gang
Og ikke kan jeg selge
vertinnens møblement
for sofa'n min er hennes
så som alt i dette hus
:/: Å - tørr selleristang blues :/:

Ja når skapene er tomme
og lommeboka slakk
da kan jeg bare synge blues
Om fattigdommen er det
så mye pussig snakk
men det verste ved det hele
det er å være blakk
For livet mister mening
uten seng og mat og hus
:/: Å - tørr selleristang blues :/:

Verdensbegivenheter

"Det går alltid et korstog"

15. feb. - 83 Sted: Chateau Neuf

15.: Kåre Willoch blir æresdoktor i jus ved et universitet i Minneapolis.
Dagen før: Rolf Falk-Larsen blir verdensmester på skøyter (Bislett)

"Drømmen om Elin"

16. okt. - 84 Sted: Sarpsborg

16.: Biskop Tutu får fredsprisen.

Skiftesamlingen i skipsreder Johan Rekstens konkursbo avbrutt etter én dag. Anmeldte krav:

2,5 mrd.

HJERNEN ER VELDIG, VELDIG RAR

En samtale mellom Liv Aakvik, Arne Garvang og Anders Rogg, om hvorfor Tramteatrets konsertrepertoar høsten 2003 er som det er.

Det begynner ganske bra:

La oss si f.eks. at det er en blank, og alt annet enn kald, dag tidlig i september. Løvet har såvidt begynt å gulne, men det ser bare den som virkelig går inn for å se etter – og det gjør ikke den som sykler.

Mellom Grünerløkka og Vålerenga er det ikke snau med oppoverbakker. Det går bare en vei: oppover – til man, rød i trynet, svett i pannen svinger inn på gårdsplassen foran Alders- og Sykehjemmet.

Der inne, på kontordøren nederst i korridoren, står det:
Anders Rogg. Kulturleder. Ledig.

Inn, sitt ned, dobbel espresso fra kafeteriaen i gul kopp, utmerket, Arne Garvang kommer – kaffe til Arne også, jeg løfter journalistblokken, kvesser fyllepennen.

Og da spør Anders om ikke vi som er så flinke, kan hjelpe ham å komme inn på Tramteatrets hjemmesider. Ekspertene guider: www.tramteatret.no. Rett og slett. Vi har fått ny gjestebok. Den forrige kræsja visst. OK.

Det vi egentlig skal snakke om, er konsertrepertoaret. Og komponistenes, musikernes forhold til disse "låtene", disse sangene. Vi pleier ikke å snakke så veldig mye om dette. Omtalen begrenses som regel til "fin", "show", "kanskje hvis vi...", etterfulgt av forslag.

Til saken. Hevet journalistblokk – kvasset fyllepenn.

Vi kaster oss ut i en hektisk oppsummering av vår samlede viten om demens. Den er ca. like omfattende som vanlig er blant lærde legfolk når det gjelder Arne og Liv. Anders nærmer seg ekspertnivå, han har vært proff i noen år nå. "Hjernen er veldig, veldig rar" sier Anders. Vi andre nikker. OK.

Liv: Dere to har hatt en tøff oppgave med å sette opp konsertrepertoaret. Hva ar utvalgskriteriene?

Arne: Altså, 125 låter er IKKE med.

Liv: -125???

Arne&Anders: 125.

Liv: OK

Anders: Vi tenkte- ytterpunkter. Mangfold. Et utbrukt ord, men allikevel. Og så brukte vi et kvantitativt kriterium -

Arne: Et kvantitativt kriterium?!?!??

Anders: Ja?!? – altså – låter vi vet at folk vil høre...

Arne: Egentlig elsker jeg alle låtene. Også tenker jeg tekst. Jeg tenker; det og det er stilig å stå på en scene og melde.

liten pause..

Arne: Jeg har fått et par trusselbrev: "Hvis ikke 'Tørr selleristang blues' er med, kommer jeg ikke" – sånne greier.

Liv: Nasjonalkoret?

Anders: Ytterpunkt. Også er det en a capella låt. Kanskje ikke det vi er mest kjent for, men.

Arne: Jeg liker litt sånn rar åpning. Og vi liker a capella –låter. Det er én til med i konserten. Den heter "Gutt med humør".

Liv: Tilbake til by'n?

Anders: Veldig glad i den låta. Brenner for dette innholdet den dag i dag. På 70-tallet ...

Arne: Kjent låt. Fin låt å dra i gang med.

Anders: Svinger.

Arne: Pistol? Sørgelig aktuell.

Liv: Jamen, musikalsk?

Arne: Veldig god komposisjon. (Tekstforfatter Terje Nordby har komponert "Pistol".)

Anders: "Det enkleste er pistol" er en låt med 100% klaff i forholdet mellom form og innhold.

Arne: Det er en god melodi. 3-4 korder. Veldig bra. Også sluttlinjene... : "Det

enkleste er pistol" – melodien går ikke tilbake til grunnakkorden der man kanskje skulle vente det i slutten der (*synger*). Den holder seg på samme akkord lenger enn de fleste ville ha funnet på –

Liv: *Går det an å forklare det der på en folkelig og forståelig måte?*

Anders: Omtrent som såpeseriens "cliffhangere". Gir løfter om at det kommer noe mer –

Liv: *Ok. '80ies??? Back to the '80ies*

Arne: Jeg heiv tekniker Steen ut av studio.

Liv og Anders: Javel???

Arne: Jeg fikk teksten av Terje – hadde tittellinja – følte at... det var potensiale – og så fikk jeg en idé til verset – 2 korder – gjelder å ta vare på ideene – løp inn i studio for å få ideen ut på gitar – og DA kom Petter Steen inn - snakket om – forsterkere eller høyttalere eller – jeg snudde meg, brølte: "UUUUT!!!!"

Anders: Jeg husker platestudio. Jeg slåss en god stund for et 3-4 minutters forspill – før i det hele tatt tolvstrenger begynner – Men jeg skjønnte at jeg måtte gi meg. Kanskje det bare var 2-3 minutter... Jeg ga meg. Angrer ikke.

Arne: Det har jeg fortrenget.

Liv: *Vignetter. Serum Serum, B-by-livet, Randi og Ronnis Restaurant, Pelle Parafins Bøljeband, vignetter til TV-serier. Når man skal lage en vignett...*

Arne: Tenker at jeg ikke må få hetta, at jeg ikke må prøve å være genial.

Anders: ...lage noe gjenkjennelig, uten at det blir enerverende.

Liv: *De setter an veldig forskjellige stemninger – er det gjort med kald beregning?*

Arne: Nei – egentlig ikke – eller – man er såpass inneforstått med stoffet, hva serien handler om – hvor vi vil – har en feeling av stemningen – ofte har man melodilinjen i hodet – og ...
Pelle Parafins Bøljeband er den som skiller seg mest ut av disse – den var ikke påtenkt som vignett – den oppsto i serien "Serum Serum" og... jeg må si jeg ble litt overraska da den slo så veldig an.

Alle tre prøver å forestille seg hvordan andre vignettvalg ville påvirket "budskapet" i seriene – omtrent som når man drar ut lyden på en video og spiller et helt annet lydspor. Filmen eller hva det kan være – får et annet innhold. Du SER noe annet fordi du HØRER noe annet.

Vi går videre.

Arne eller Anders eller begge: Randi og Ronni var av dem vi ikke kunne komme utenom.

Arne: Vet dere hva? I den låta har jeg, ikke plagiert – men jeg har brukt den melodiske idéen fra en Elvis-låt; Viva Las Vegas – ikke sant? (*synger*). Vi er Randi og Ronny, og en dag skal vi gjørra no' schvært? OK, Las Vegas er ganske svært – (*synger*) hører dere det?

Vi hører det.

Anders: Den er mye basert på 6-ere. Litt sånn i "Pelle Parafins Bøljeband" også.

Arne: Hvis man bruker en seks'er – og oppløser etterpå ...

Anders: Nettopp.

Arne: Man utløser spenningen. Og det blir stilig. Skjønner du?

Li: *Ja?*

Jeg begynner å innse at å snakke om hver eneste låt – "hvorfor akkurat den?" ikke er verdens beste idé. Men skitt au: "Den som ikke skjønner natta" –

Arne: KJEMPEBRA!

Anders: Det er et tema som Tramteatret... altså, let etter det skjulte – se etter skjulte virkeligheter. Umulig å komme utenom den.

Arne: Og "Hypatia". Anders har forresten lagd begge de to

Liv: *En "Tett på Nett"-(VG)skribent skrev at han – eller hun – så på dere som en slags Lennon/McCartney. Hva sier man til sånt?*

Arne: Jeg blir STOLT

Anders: At noen sier såpass.

Arne: At én mener det... han mente det faktisk, ikke dagligdags

Anders: – ett menneske som mener .. STAS. Vi har lagd fine ting sammen .. i forestillingen "Det går alltid et Korstog"

Arne: Vi co-signerte alt.

Anders: Det gir en veldig frihet. Vi har ikke tenkt på hvem som har gjort hva

Liv: *Kjemien dere imellom som gjør det mulig?*

Arne: Ja.

Anders: Vi er veldig forskjellige.... men - frihet..

En gang helt i starten av Tramteatret hadde vi melodi-audition...

Oppdrag: Lag melodi!! Ble satt ut på anbud – og så satt hele teatret og juryerte – vi tenkte det var demokratisk.

Arne: Vi forlot den demokratiske praksisen med lett hjerte og sinn. Vi var tidlig ute med å forkaste anbudstanken.

Liv: "Bomber og Brylkrem"?

Arne: Jeg tenkte sånn: 50-åra; det var rock'n roll – og så var det revy. Så den fikk seg noen sånne "chatnoir"-vers. Det angrer jeg på. Det var min skyld at Per Kjeve fikk et totalt uforståelig Einar Rose-kostyme.

Anders: Vi har omarrangert.

Arne: Men jeg ødela refrenget til Nordby..

Liv: *Ødela?* (Telefonen ringer. Det er Nordby. Beskjed. Vi hilser. Hils tilbake)

Arne: Jo, altså, refrenget slutta: "Jeg vet ikke hva, men jeg er like glad". Jeg trodde det mangla en linje. Jeg skjønnte ikke at det var avslutningen "Hva med å legge til –"for jeg er en jævla tøff kis" –" sa jeg. Forresten, blues og rock'n roll, har enten tolv eller seksten takter – refrenget i "Bomber" har NI!! (9!)

Anders: Fadesen rettes delvis opp nå, da (*synger*).

Arne: En annen tabbe var å kutte ordet "sofa" i "Høyrebølgen".

Jeg skjønnte ikke rimet: "Jeg er lei av min teaksofa, naboen har lik sofa". Den fortsatte:

"Nå vil jeg bli vakker og rik". Jeg strøyk den siste "sofaen" og lot "teak" rime på "lik". Skjønnte ikke at man kunne ta vekk "Nå". –"Jeg vil bli vakker og rik".

Skjønnte det ikke. Jævla johan, nesten blod-harry....

- sjølkritikk, kaller man sånt. Eller selvkritikk, om man vil. Skjønt det siste høres nevrotisk ut. "Sjølkritikk" er mere streit.

Anders: "Det går alltid et korstog" er dessverre brennaktuell, jfr Taliban i Afghanistan akkurat nå, for eksempel. For ikke å si Irak. Særlig det. Eller "Høyrebølgen". Den gangen – tidlig 80 tall- trodde vi det var en slags vond drøm som ville gå over -

Liv: *Fortell om "HYPATIA". En tekst – som handler om tortur og drap og brann ...*

Anders: Vi var utslitte. På overtid, teksten som seint i prosessen – musikalsk kom den – rekende på ei fjøl; den bare ble sånn.

Arne: Det er pussig. Den høres uvanlig gjennomarbeida ut.

Liv: *De mest opplagte fellene, som å dramatisere den dramatiske handlingen musikalsk – gjøre det ENDA VERRE, liksom –du har gjort det omvendte - holdt igjen...*

Anders: Refrenget har en veldig oppdrift i seg – "Nå ærer vi Hypatia". For meg lå det en nøkkel der. Jeg brukte jævli kort tid, faktisk. Og apropos kort tid: "Å, livet svinger" – eller som den het i vår opprinnelige, svenske versjon, "Oj vad det viftar", tok det ca. 6 minutter å lage.

Liv: "I spit on you, you spit on me" tok også ganske kort tid?

Arne: Nei, den tok ganske lang tid. Jeg var ikke så god på pønk. Jeg måtte jobbe for å få det til å høres litt ut som pønk. Johan-punk. Og den har MANGE korder. 7-8 "

Anders: Låta "Jodelideli" ble laget i forkant av en forestilling på Chatnoir .

Arne: Anders hadde fått teksten dagen før, og han hadde ingen idéer. På scenen hadde vi piano, og gitar. Jeg sa: Jamen, Anders, dette er jo lett. Spill en G og syng!" Så gjorde han det – og jeg sang en 2. stemme samtidig, og så var DEN låta ferdig.

Liv: *Hva kommer dette av? At man lissom bare tar den derre jodlemusikken på hælen?*

Anders: Barndommen. Eller krigen? Det er et barndomsunivers som har nedfelt seg. Har dere hørt: "Jeg er fra Romsdalen, Norges Tyrol"?

Liv & Arne: ???

Anders: Joda. Den begynner sånn. Teksten. Og så kommer det et minutt med jodling. Hør nå.

Han har den på CD. Vi hører. Amazing! Som de pleier å si på TV.

Anders: Dette er den musikalske arven.

Liv: *Nettopp!! Vi må snakke om – musikalske røtter. Dere gikk fra å prøve å være Kurt Weill, prøve å være Finn Ludt – til å ta opp deres egne røtter – Beatles, pop-musikk, rock'n roll...*

Arne: Det "politiske teateret" sin musikk var slik Kurt Weill skrev musikk for Brecht, i Tyskland, eller slik Finn Ludt skrev musikk for Nationaltheatrets "opp-søkende" her i Norge. Jeg elsket det. Jeg hørte ikke på pop eller rock mellom 72 og 78

I 78 gikk jeg inn i ei sjappe og hørte på "Sailing"-LPen til Rod Stewart – Og Tom Robinson, han var både politisk og rock'n roll –

Liv: *Det skjedde noe.*

Arne & Anders: Det skjedde noe med stykkene våre også. Å skifte musikkstil –

Arne: Jeg tenkte: Jeg har kommet hjem.

Liv: *Det er to coverlåter i konserten: "Krefter skjult i mørket" av Tom Robinson,*

Arne og Anders: Og "Til gleden". Ludwig van Beethoven. Fra 9 symfoni. Schillers tekst – hvis idè det var å bruke den? Terje? Anders? Husker ikke. Vet ikke. Det var nok Terje.

Arne: Det var i allefall pga. Anders at det var musikalsk mulig for oss å gjøre det der i det hele tatt.

Liv: Og ellers?

Anders: Jo: "Velkommen hjem min modige Kamelia" (fra B-by) skal urfremføres som live versjon. Bare vært gjort på TV og i studio.

Anders skifter til mørk dress mens vi snakker. Skal spille i en begravelse.

Liv: Noe mer nå? :

Arne: Å lage musikk er som en slags arkeologi. Jeg har alltid lett etter tekstens melodi. Jeg leter etter den melodien som ALLEREDE ER DER.

Liv: *Og den hender det at du finner?*

Arne: Ja. Vet du at Bach skrev under alle sine komposisjoner: "Æren er Guds alene"?

Det skrev Bach.

Vi skriver: Hjernen er veldig, veldig rar.

Den Store Filtjakten

Per Kjeve (alias Pelle)

Stockholm 1977

Året var 1977 og vi var invitert til Skeppsholmsfestivalen i Stockholm med musikkrevyen Deep Sea Thriller. Vi var stolte og spente, men hadde allerede fått en viss sofistisert holdning til suksess. Vi var jo en suksess! Alle fortalte oss at vi var suksess, publikum strømmet til forestillingene og vi hadde vært på NRK TV flere ganger. Vi visste til og med hvor kantine i NRK var! En turne til utlandet var igrunnen bare helt naturlig for oss som nykronete scene- og TVsuksesser. I dagens språk hadde vi vel vært titulert superstjerner allerede. Forresten fikk vi bare betalt i mat, og losji på et loftsgulv i Gamla Stan, men akkurat det med suksess i offentligheten og luftssuppe og utpanting i privaten visste vi alt om.

Vi spilte forestillingen og vi fikk kjempekritikker i Aftonbladet. Så ringte de fra SR Sveriges svar på NRK! De ville ha et innslag fra Deep Sea Thriller som hadde fått så strålende omtale.

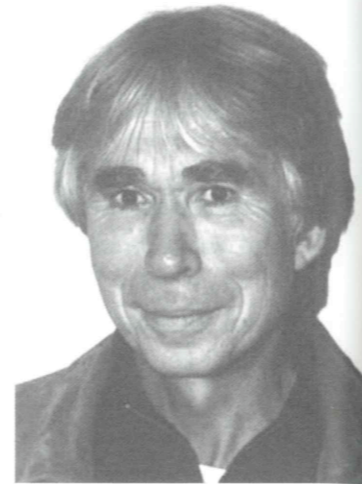
Og vi lot oss ikke be to ganger. Vi kommer i studio kl.17 no problem. Eller??

Noen av ensemblet og kostymene!! var allerede på vei til Norge med bussen. Greit det løser seg. Vi gjør den scenen der de multinasjonale selskapene opptrer i svarte hettekapper med filtbokstaver på magen. ESSO, IBM, de største og grimme av de store. Hettekapper er enkelt og det samme er filt.

Pelle, stikk neven i bæreposen (safen) etter penger til drosje og skaff filt fort som f. Bokstavene skulle bare limes på, men filten måtte ha flere farger. Esso-rød, IBM-blå osv.

Jeg inn i den første og beste drosjen og forklarte problemet for sjåføren som naturlig nok ble litt opprømt over ha en VIP i bilen som skulle på TV og altså trengte filt.

Heftig kjøring i Stockholm City før han stoppet foran en souvenirbutikk. Vel, vel, det var vel her da. Drosjen på ventetakst og jeg inn for kjøpe filt. Joda, de hadde filt i forskjellige farger, men bare disse jeg så rett foran meg. Foran meg? Foran meg lå det komager, postkort, et større utvalg

slumretepper i forskjellige farger og motiver, reinskinn og den stygge røde trehesten som svenskenes elsker å selge til turister. Men hvor i himmelens navn var filten? Var ekspeditrisen dum og ikke bare svensk? Tiden gikk fort, jeg ble kjempestresset og hadde ikke tid til videre diskusjon.

Tilbake i drosjen. Ny butikk. Gardinbutikk. Tyvärr - ingen filt. Men jeg kunne jo prøve souvenirbutikken. Heia Sverige. Inn i drosjen. Neste butikk - hobbyartikler. Tyvärr. Tyvärr?? - jeg ser det jo der i hyllen bak henne. Filten ligger der! Jeg fikk kjøpt filt norsk filt ikke ulltepper som svenskene trodde jeg spurte etter.

Nå var det minutter før jeg måtte treffe de andre. Drosjeregningen hadde galloperet, men jeg rakk det. Også lo hele gjengen!. Lo og lo. Jeg lo ikke så veldig da vi gikk inn og gjorde lydopptak i SR i radiostudio for SR RADIO!

Helge Winther-Larsen

JEG BLE BEDT OM Å VÆRE MED I TRAMTEATERET; HVA FØLTE JEG DA?

"Unnskyld; kan du gjenta spørsmålet?"

Fra 1975 til 1978 arbeidet jeg som skuespiller på Scene 7, på Club 7, og i Filiokusteatret, som var ledet av Turid Balke. Vi turnerte land og strand rundt med barneforestillingen "Krinkelkroken", som vi også gjorde en fjernsynsversjon av. Grunnet bl.a. økonomiske omstendigheter måtte jeg ha en annen jobb ved siden av for å få endene til å møtes. Å være med i en fri teatergruppe var ingen lukrativ virksomhet og økonomiske støtteordninger fantes ikke. Vi befant oss i de berømmelige 70-åra, og jeg fikk meg jobb på Norsk Slipeskivefabrikk, hvor jeg sto og lagde nettopp det navnet tilsier, i ni måneder. Så en vakker dag ble en stor del av arbeidsstokken oppsagt, deriblant vi som hadde kortest ansiennitet. Jeg kan ikke si at jeg gråt, men jeg hadde ikke peiling på hva jeg skulle gjøre...

Det var de såkalte frie teatergruppernes spede barndom her i Norge, og etter mønster fra bl.a. Sverige, var vi noen som hadde tatt initiativ til å danne en interesseorganisasjon, Teatersentrum, som skulle arbeide for gruppenes interesser, støtteordninger osv. I dette arbeidet ble jeg kjent med Liv og Terje, som på den tida gjorde stor suksess med "Deep Sea Thriller". Og i arbeidet med deres neste forestilling "Hvem er redd for frøken Lunde?", ønsket de å knytte til seg en "referansegruppe" (trur jeg det het), som skulle følge enkelte prøver, komme med kritikk og innspill. Veldig tidsriktig og greier. *(Det høres ut som en ironisk kommentar; men jeg tror mange teatre fortsatt hadde hatt godt av noe liknende).* Jeg ble med i denne gruppa, parallelt med Filiokusteatret og Slipeskivefabrikken.

Så høsten 1978: Jeg står uten jobb, og siden jeg ikke har noen formell skuespillerutdanning, vurderer jeg sterkt å bruke tida mi på å forberede meg til opptaksprøve på Teaterskolen våren 1979. Da ringer telefonen *(hadde jeg telefon?)*, jeg tror det var Liv, og spør om jeg kan tenke meg å være instruktør for omarbeidelsen av "Frk. Lunde", som teatret ikke er fornøyd med. Tramteatret befant seg da på turné i Finmark; kunne jeg tenke meg å møte dem i Trondheim, hvor vi skulle skrive om, prøve opp og ha nypremiere i løpet av 14 (!) dager?

Reine galskapen selvfølgelig, og jeg tror aldri jeg har vært med på en mer kreativ periode! Scener ble skrevet og kopiert, på baksiden av løpesedler, på

Studentersamfundets (elendige) sveivekopimaskin *(hva var det de het?)* og prøvd ut, og nypremieren fant sted i Samfundet, et av Tramteatrets kjæreste spillesteder! (Noe som ikke minst skyldtes husets flipperspill og mange "hybler"...)

Teatret legger ut på ny turné, og jeg reiser tilbake til Oslo, hvor jeg begynner å lete etter roller jeg kan søke med til Teaterskolen.

Så ringer telefonen igjen *(noe jeg fortsatt ikke vet om jeg hadde)*. Og jeg tror det var Liv denne gangen også: Kan du tenke deg å være med fast i Tramteatret, som instruktør og administrator?(!)

Hva følte jeg da? For å være ærlig så aner jeg ikke hva jeg følte akkurat der og da. Snart tok blandingen av frykt *(Hvilke erfaringer hadde jeg som instruktør?!?)* og smiger over, og jeg husker ikke hva jeg svarte, om jeg måtte ha betenkningstid, eller hvordan det hele artet seg. Men jeg veit at det største problemet for meg var, at jeg var blitt spurt om å være med som instruktør og administrator, ikke som skuespiller. Og at jeg var for feig til å ta det opp da jeg svarte ja.

I stedet håpet jeg at det ville "ordne seg med tida"... *(Det gjorde deg også, i og for seg; i TV-seriene og f.o.m. "Det enkleste er pistol" er jeg med som skuespiller, men det er en annen historie.)*

Så det er helt klart at jeg svarte ja, med litt "ureine" motiver, noe som ikke gjorde jobben min lettere da den inneholdt en god del sjalusi og misunnelse overfor de som sto på scenen.

Men jeg vil hevde at Pelle og jeg, som delte det administrative arbeidet, ble ganske gode til det; og etter å ha sluttet med det har jeg glemt alt sammen!

OG: Det var jævlig moro (og dritskummelt) å ha regien, sammen med Sigve Bøe, på "Parodi Grand Prix" (et "alternativt" Melodi Grand Prix, i protest mot finalen som gikk i Israel) og "Back to the '80s", våren og sommeren 1979. Og jeg savner fortsatt galskapen og motet til å sette opp en helaftens forestilling med 3 ukers prøvetid og et budsjett på kr. 5 000,-, som bare *må* bli suksess.

Og det ble den.

Henning FRA OLE IVARS TIL TRAMTEATERET

Det gikk rykter ommeg som trommeslager. Ole Ivars ville ha meg med. Jeg ble fotografert, og bildet av meg, tvangsklipt, i rørstol, kom i Ringsaker Blad.

Jeg tjente penger og suksessen gikk meg til hodet. Under en seanse på Den Norske Opera av alle steder, ble omgivelsene litt vel imponerende. Jeg tenkte stort og klæsje til med heavy trommespell. Det passa slettes ikke til de ellers så lette Ole Ivarslåtene.

Far ødela det meste og fikk så øra flagra etterpå av impresario Jørg. Fr. Ellertsen.

(F.ø. samme Jørg. Fr. som deltar i turneen)

En blir forsiktig av slikt, men lærer aldri. Etter en omflakkende tilværelse med mer eller mindre vellykkede prosjekter, havnet jeg i Tramteatret.

Der fikk jeg anledning til, under en viss kontroll, å drite meg meg ut etter "alle kunstens regler"

Det gjør jeg fortsatt.

NORSKE
ARGUS

A-S
EKRAET FOR AVISUTKLIPP
FREDENSBORGVEI 24/26 - OSLO 1
TLF. 20 46 75

UTKLEP: Fra

Kjærdrelandsvennen

4601 KRISTIANSAND S
For tendens Uavh. liberal
(Se baksiden)
29. MAR 1983

NORSKE
ARGUS

A-S
EKRAET FOR AVISUTKLIPP
FREDENSBORGVEI 24/26 - OSLO 1
TLF. 20 46 75

UTKLEP: Fra

Aldresteavisen

Postboks 422

7001 TRONDHEIM

Postboks 10000, Malmstrømsveien

154 SANDVÅG

30. MAR 1983

Be for
Tramteatret!

"Far forlat dem for de vil stan
hva de gjør."

I april er det usannsynlig at de
kommer til Trøndelag med sitt
«korstige». De har studert Bibelen
og kirkehistorien et heil år, og ser
nå å vite hva de skal gjøre. Re-
sultatet av «forskninga», er at Je-
sus ikke kan være Guds sønn, og at
kirkehistorien er «bløffskatt».
Nå er sold og grunnarbeid. Sitt
forskning viser bare at resultatet
var feilaktig. Nå skal de
kjempe på utgjeld for hva som
skjedde i 1981, og vi skal få vite
hvor «spesiale» faktorer var. Og at
de kristne ikke er stort bedre enn
judeen.

«Tramteatret» har aldri helet
seg på popularitetsting i Norge, akk-
urat i Trondheim. Det må være utvilsomt
bløffskatt som er populært i
dag.

«Dette kommer til å bli avslut-
ning og avsløring på hvordan
vi, det er dere i Tramteatret,
som er store styrt, kan kaste den
slette sten.

F. M.

Gud lider i dag

Nå i fastetiden går revyen «Det
går alltid et korstige» med Tram-
teatret i Oslo. Etter planen skal det
senere fremføres i Trondheim, Ber-
gen, Stavanger og Kristiansand.

I fastetiden minner vi spesielt
Jesus på Hans Lidelsestid den
gang, men det er en ny lidelsestid
i dag. Vår Herre Jesus blir nå for-
sendt og latterliggjort på det gro-
fulleste i filmer, teater og musikk.
Revyen Tramteatret har laget sine
å «vanskelige» «bløffskatt», der
med seg det ikke er til å være gjen-
ser for hva de kan tillate seg. Det
trekkes fram historier og hendel-
ser fra kirkehistorien og fra Bi-
belen. Kirkehistorien presenteres pro-
saisk som lett underholdning. Gud
Fader vaneres og spottes på det
dypeste. Mennesket blir fremstilt
som den oppriktige, ærlige og for-
nuftige. Dets ytringsfrihet er nær-
most ubegrenset. Dets følelser og
synspunkter må for enhver pris re-
spekteres, mens dets opprør mot
Gud tolkes nærmest som sunn re-
aksjon.

Mye urett er begått i kristenhe-
tens navn opp gjennom tidene.
Som kristne må vi bære oss under
den store skyld vi har overfor Gud
og menneskene.

Jeg må reagere når Gud fram-
stilles slik Han gjør i Tramteatre-
tets revy. På denne måten blir vår Her-
re Gud spottet og hånet.

Nå må vi kristne reagere! Vi må
våkne opp av vår lunskenhet og b-
«kyllighet» og ikke passivt drive
med. La oss se om at Tramteatre-
tets forestilling ikke må komme til
Kristiansand! Og be oss mot til å
stå ved Jesus side også når det kom-
ter oss noe.

Bente Kvidan Hallandvik

til a
tapt, stiller
a opp til vern om sa
agbladet 27/4 83)

Tramteatret i Grieghallen:

Et festfyrverkeri

(Bergens Arbeiderblad 2/5 83)

Tramteateret anmeldt:
Politiet ringside
i Grieghallen?

(Bergens Tidende 26/4 83)

Etterforskningen ferdig mot Jesus-tegneserie og Tramteatret

Blasfemitiltale kan bli reist om få uker

Av DAG STANGE

I løpet av få uker vil Riksadvokaten ta stilling til om det skal reises blasfemitiltale mot utgiverne av tegneserieheftet «Jesus Kristus & Co» og mot Tramteaterets forestilling «Det går alltid et korstog».

Den utmerkede tegneserien som utgis av Riksadvokaten i Forlaget, har nå lenge ligget på justismyndighetenes bord. Utgiverne, Riksadvokaten og utgiverne er imidlertid og vil regne med å ha angrepene klar for 25. april, når «Jesus Kristus & Co» kommer ut i Vårt Land.

Felles behandling

Det var Kristning Fjellhaugen, Riksadvokaten, som i et brev til justisministeren bleklare i begynnelsen i år for å undersøke om det var grunnlag for å reise tiltale mot utgiverne av «Jesus Kristus & Co» og mot Tramteaterets forestilling «Det går alltid et korstog».

I uttalelsen har også blitt tatt hensyn til den offentlige oppmerksomheten tilfellet i Trondheim på

Tramteaterets forestilling. Det går alltid et korstog, og Fjellhaugen sier at man har tatt de to saker opp til behandling samtidig og at de vil bli avgjort samtidig.

Rasestikkering

Når det gjelder tegneserieheftet er blasfemi paragrafen den mest relevante i straffeloven, men den har også andre sider ved seg. Det er blant annet forbudt å uttrykke rasestikkering i 133 i straffeloven med i straffeloven, men det er ikke det som er relevant i dette tilfellet.

Man må være oppmerksom på at det er uttrykket som er relevant i dette tilfellet, og ikke innholdet i seg selv.

Det var i år som utgiverne av Riksadvokaten i Forlaget, som har uttrykket i seg selv, og det er det som er relevant i dette tilfellet. Det er uttrykket som er relevant i dette tilfellet, og ikke innholdet i seg selv.

Stående

I uttalelsen i felles brev til justisministeren, Riksadvokaten og justisministeren, ble det tatt hensyn til den offentlige oppmerksomheten tilfellet i Trondheim på

Jesus Kristus & Co er gitt ut av Riksadvokaten i Forlaget, som har uttrykket i seg selv. Det er uttrykket som er relevant i dette tilfellet.

Føleleserettelse?

Tegneserieheftet «Jesus Kristus & Co» er gitt ut av Riksadvokaten i Forlaget, som har uttrykket i seg selv, og det er det som er relevant i dette tilfellet. Det er uttrykket som er relevant i dette tilfellet, og ikke innholdet i seg selv.

PS til publikum: Jesus Kristus & Co er gitt ut av Riksadvokaten i Forlaget, som har uttrykket i seg selv, og det er det som er relevant i dette tilfellet. Det er uttrykket som er relevant i dette tilfellet, og ikke innholdet i seg selv.

FRP

(fra "Drømmen om Elin, 1984)

Oppskrift på politisk suksess: Nedprioriter ungdommen totalt. La det gå noen år til kriminaliteten er et faktum. Da kan du kreve lov og orden. Og vips, så har du oppslutning.

Det viktigste med livet er at det lønner seg
og så må vi bruke mere fantasi
Og snakk nå ike slik, at ingen skjønner deg
Så skal vi snart få Norge snart på gli

ref.: FRP,FRP, det er guttene sine det
der individet teller, og personligheten med

Få fart på alt som rusler, la oss tenke mer
På det private insjiniativ
På bil en og familein og den enkelte
på bilen og på landets næringsliv

ref.: FRP, FRP..

Ja først så skal vi tenke på den enkelte
Og dernest skal vi tenke på oss selv
Ja, også må vi tenke litt på bilen vår
Og til slutt så skal vi tenke på oss selv

ref.:
FRP FRP!!

Velkommen Hjem Min Modige Kamelia

Tidligere sirkusartist Rosalynns Furuknupps velkomsthilsen til sin datter Kameliadamen etter at hun med fare for sitt liv har sloss mot en kriminell bande som terroriserte ungdommen. Fra "Hemmelighetene i B-By".

Når du var borte
var du så nær
Når du var langt herfra
var en del av deg her
Jeg har stelt godt med din kanin
og vintergenseren som var din
har jeg luktet på
Jeg kunn' ikke la vær'

Velkommen hjem min modige Kamelia
Kaninen og jeg er stolte av deg
Velkommen hjem min modige Kamelia
Hvor du er stor
og vakker som din mor

Jeg har sett bragder
i øst og i vest
Akrobater på line
soldater til hest
Noen helter får applaus
andre helter kjemper taust
men de største helter settes i arrest

Velkommen hjem....(ref. 2 gg.)

Det Går Alltid Et Korstog

Sluttsang fra musikkrevyen med samme navn.

Paven holdt en tale
til alt Europas folk
Nå skal vi ta igjen Jerusalem
Muslimer råder grunnen
der hvor Jesus engang gikk
og hedninger - ja hva skal vi med dem?
Kom ta med deg et våpen
og tenn en hellig ild
så får du syndsforlatelse
så mye som du vil
Og hvis vi taper krigen
kan vi prøve en gang til
for det går alltid et korstog

Ja for en maktsyk pave
og for en ukjent Gud
har tusener på tusener lagt i vei
Og hedninger og djevler
har de trodd at de har drept
men det var mennesker som deg og meg
Og da Paven endelig
lot djevlene ifred
kom andre ledere
med hver sin hellige idé
Napoleon og Hitler
fikk hele folket med
for det går alltid et korstog

Ja korstogene veksler
og skifter stadig navn
Man slåss mot urett og mot umoral
Man slåss mot kommunister
i Amerika sitt navn
en riktig tanke står imot en gal
I Guatemala brennes
hedninghytter ned
I Beirut dreper Israel
uskyldige for fred
Ja uansett regjering
og navn og tid og sted
så går det alltid et korstog

Men neste gang en Abraham
får offerord fra Gud
så bør han ikke gjøre øksen klar
Og neste gang en pave
ber deg delta i hans krig
så gi han da et nei til svar
Selv om det er de gale
som over verden rår
så er de helt avhengige
av oppslutningen vår
Men så lenge deres vanvidd
og myndighet består
så går det alltid et korstog

Hypatia

En av senantikkenes klokeste og vakreste mennesker. Hun måtte bøde med livet slik at middelalderen kunne begynne.

Hypatia, Hypatia, nå ærer vi Hypatia
Hypatia, Hypatia, å ærer vi Hypatia

I det store bibliotek i Aleksandria
Så deilig langt fra pavene i Rom
Der arbeidet i firehundreogfemten
En vidkjent og begavet astronom
Beundret høyt og elsket for sin skjønnhet
drev hun vitenskapen fremad smått om senn
Som leder av forstandens vei og skole
ble hun hatet av de kørka kristne menn

Hypatia, Hypatia, nå ærer vi Hypatia
Hypatia, Hypatia, nå ærer vi Hypatia

I den store havnebyen Aleksandria
ved Middelhavets hvite lys og luft
Der undret man på stjernenes betydning
Og studerte medisin med stor fornuft
Der regnet man ut størrelsen på jorda
i det største bibliotek på vår planet
Man sto på spranget til en bedre verden
med sannheten som sin autoritet

Hypatia, Hypatia, nå ærer vi Hypatia
Hypatia, Hypatia, nå ærer vi Hypatia

Men kirke var det og i Aleksandria
Der erkebisp Kyrillos hadde makt
Han sendte sine munkere ut med ordre
Og munkene de siklet av forakt
Så skrapte de alt kjøttet av Hypatia
Så brant de restene av henens kropp
og ødelagt ble verdensbiblioteket
hver rull, hver læresetning brant de opp

Hypatia, Hypatia, nå ærer vi Hypatia
Hypatia, Hypatia, nå ærer vi Hypatia

Høyrebølgen

(Fra Drømmen om Elin, 1984)

Egoismen har bestandig vært der, men først i 80-årene ble den trendy. Fra "Drømmen om Elin".

Farvel, politikk og velkommen, musikk
se him'len er lyseblå
Nå skal vi bli frie fra byråkratiet
få blomsterbed og bedre råd
Se: økonomien og handelen gror
som liljer i drivhus med nygjødsla jord

For høyrebølgen kommer
den ruller og den flommer
og høyrevinden piper – som hundretusen vipper
Med høyrevri flyr de muntert forbi
og hilser den nye tid

Nå skal det bli slutt på "pass opp!" og "forbudt!"
se: him'len er lyseblå
Vi holdt på å tørke i femti åra mørketid
underholdt av NRK
Alle var like og grovbrød var sunt
Se villaen vinke med blåveiser rundt
For høyrevinden fyker og venstresida ryker
og høyremannen smiler , snart får vi nye biler
med høyreratt og med høyreskatt
Snart kjører vi rundt med hatt

Carl I Hagen har stil, vann i håret og smil
him'len er lyseblå
I departementene jobber for mange,
det må da enhver snart forstå
Hvem er ikke lei av partivalgdebatt
Og alt for dyr rødvin og alt for høy skatt?

Og høyrebølgen ruller, politikerne tuller
Hør høyrevinden blåser, når Carl I Hagen våser
Han smiler glatt, som en bortskjemt katt
Hans kone er helt betatt

Så, farvel, politikk og velkommen musikk
Se; him'len er lyseblå
Skal alle de store får spise av bordet
så vil jeg da være med, og
Tenke litt mer på meg selv og mitt hjem
Og hvordan man trikser og kommer seg frem'
Hør høyrebølgen skvuler
i småtjern og i kulper
Kjenn høyrevinden varmer
i hjerte og tarmer
Jeg er lei av min teaksofa
Nabo'n har lik (sofa) - nå vil jeg bli vakker og rik!

Randi & Ronnis Restaurant

Nå skal vi synge en spøkelsessang om
Randi og Ronnis restaurant
Der har de byens beste traktemang på
Randi og Ronnis restaurant
Der spiser du og drikker du nøyaktig hva du vil
og blir du ikke mett så får du en tallerken til
Men det er noe merkelig på gang på
Randi og Ronnis restaurant

Et bøljeband har engasjemang på
Randi og Ronnis restaurant
De spiller musikk med temperamang på
Randi og Ronnis restaurant
Og er du ganske lei deg og utafør fra før
Helt ulykkelig forelska eller i et slett humør
så blir du glad med en eneste gang på
Randi og Ronnis restaurant

De har et underlig møblemang på
Randi og Ronnis restaurant
Det fins ingen regler - det fins ingen tvang på
Randi og Ronnis restaurant
Der er bestemødre, punkere, et spøkelse med frakk
am'rikanere og skurker som aldri sier takk
For det ække no reglement på
Randi og Ronnis restaurant

Så hvis du synes at dagen blir for lang, kom på
Randi og Ronnis restaurant
Spis din spaghetti til akkompagnemang på
Randi og Ronnis restaurant
Det ene du må huske når du kommer på besøk
er å aldri si no stygt om hvitløk eller gjøk
for da kan det lett si pang på
Randi og Ronnis restaurant

Trommer og Bass

En av Leon Latex' dypere tekster; om de fundamentale ting i tilværelsen

Det er vel og bra å ha
en dreven pianist
som synger som en gud
og en dyktig gitarist
Da kan du spille og synge
i glede og på trass
Men du kommer ikke særlig langt
uten trommer og bass

Trommer og bass
trommer og bass
Nei du kommer ingen veg i livet
uten trommer og bass

Du kan spille på klaver
på harpe eller hva du vil
Hvis du øver lenge nok
så kan du få det til
Men poprock og gammalrock
og nyrock, blues og jazz
har lett for å bli veldig spedt
uten trommer og bass

Trommer og bass...

En synthesizer kan være veldig god å ha
En trommemaskin kan låte ganske bra
Men en rytmeboks blir trist over lengre tid
for en maskin bli'kke trist og heller aldri blid
trist?
Og den kan'ke høre forskjell på h-mollsju og ass
og hvis du spør den hva den mener så melder den pass
*

Nei du kommer ikke langt
uten levende trommer og bass

Trommer og bass...

